

JAN URBAN

VĚČNÉ MLHY II

COO
BOO

Družina zatracených

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Urban

Družina zatracených – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VĚČNÉ MLHY II

JAN URBAN

DRUŽINA ZATRACENÝCH

VĚČNÉ MLHY II

COO
BOO

Družina zatracených
Copyright © Jan Urban, 2022
Illustration © Dominik Broniek, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-641-7
ISBN e-knihy 978-80-7661-645-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-646-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-644-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Prolog

Krátce po Vylodění se mnohé z názvů pro nově založená města, řeky, hory a koneckonců i jména pro děti odvozovaly od názvů míst domovské oblasti rodného kontinentu Erangalů, o němž se v kronikách dochovalo tak málo zmínek, že dodnes nedokážeme přesně určit, kde vlastně leží.

Tak například v západní části naší neznámé pravlasti kdysi podle legend byla jedna z mnoha zemí jménem Concarnea. Ti, kteří odtud pocházeli a byli součástí exodu na Gambalu, začali během kolonizace nového území vše pojmenovávat podle svých starých pravidel a zvyků, aby jim nová vlast více přirostla k srdci. A taky proto, že to jinak neuměli a nechtěli. Proto nacházíme jistou jazykovou podobnost a souzvučnost s původním názvoslovím ve jménech, jako je Noyon, Luag, Loc Luin, Loc Larbre, Cair Roch, Tolosa nebo Amienssa. Z dosud žijících kraegarských rodů z této oblasti podle legendy pocházeli předkové Taulgartanů, Edamů, Voqů nebo Enezaggiů. Z auralonských rodů patří mezi nejvýznamnější potomky Concarney Trencavelové.

JUVEA LISTOBŘITÁ: DÉJINY KRAEGARU

Ithilenská blata, Mokřady
konec měsíce pátého cyklu, rok Změny

Bylo to jako rána těžkým kladivem do hlavy!

Zalapał po dechu a musel se opřít o stůl, aby se udržel na nohou, div že nepřevrhl keramickou dózu s vodou. Na okamžik ztuhl, jak jeho mysl i tělo zpracovávaly, co jimi tak nečekaně otrásl. Několik kamenů vyskládaných na krbové římse začalo tepat náhle získanou energií. Vzpamatoval se poměrně rychle. Trhl sebou, rozrušeně rozrazil dveře chatrče a vyběhl před ni, aby ten úkaz viděl a vnímal dalekosáhleji. Teď, když už věděl, co se děje.

Cítil pohyb obrovské síly, která se jako gigantická povodeň nezastavitelně rozlévala do každého koutu země, ať byl jakkoli schovaný nebo zastrčený. Nic před ní nezůstávalo skryto.

Tušil, že se magie jednou může vrátit, ale teď, když to skutečně nastalo, jím cloumala hanba, že ho to tak zasáhlo. Ta změna byla obrovská. Celá jeho bytost, každíčký kousek těla i myslí odpovídaly na magii, jež byla uvolněna. Jako by nejen uvnitř něj, ale všude v okolí, po celém světě, do prázdných vyschlých míst znovu tryskal mohutný a dlouho uvězněný pramen měnící se neodbytně v divokou řeku. Jako by prázdné vázy znovu přetékalý odkudsi neustále přitékající vodou.

V tetelícím se vzduchu nesměle jiskřilo zvláštní napětí a s ním přišlo i mravenčení na kůži, hlavně na prstech a tvářích. Pulzování moci bylo tak silné, že ho určitě dokázali vycítit i obyčejní lidé, byť jen na krátký okamžik.

Starý muž si otřel čelo orosené studeným potem a obrátil zrak k severu, odkud cítil příliv tlaku pohybující se moci. Odtamtud vše přicházelo. Byl vnímavý, ten směr viděl jasně, jako by tam hořel maják. Nad celou krajinou kolem něj se pozvolna rozprostírala drobounká vlákna magické pavučiny připravené lapit do svých sítí všechno a všechny,

kteří by se snad chtěli pokusit ukrojit si troufale z její moci víc, než jim sama dovolí.

„Tak přece,“ zašeptal tiše starý muž a s obavou se rozhlédl po blatech kolem své chatrče. Brzy se tato místa budou rojit něčím víc než hmyzem a žábami. A nejen tato.

Svět se změnil a on pochopil, že to nejhorší teprve přijde.

Nemýlil se.

Necelého půl cyklu po návratu magie jej v noci z hlubokého spánku probudil důvěrně známý varovný pocit. Kvapně otevřel oči a zaměřil zrak na svou ruku, na níž mu výstražně tepal rubínový náramek sytě červené barvy s lehkým namodralým odstínem. Rychle se zvedl na lokti a všiml si, že neklidné jsou i další ochranné kameny rozložené na okraji stolu vedle slaměné postele. To znamenalo jediné – někdo překročil hranici ochranného pole, které s pomocí kamenů vytvořil, aby ho nic nepřekvapilo. Někdo mířil jeho směrem. Přítel, či nepřítel? Celá léta se držel v ústraní bez jediné návštěvy a teď, sotva chvíli po probuzení magie, hned nezvaný host?

Zahalil se do pláště, skryl pod rukávem pulzující náramek a vyšel z chatrče ven. Ať už šlo o kohokoli, chtěl se s ním setkat, a vydal se mu proto naproti. Přesně věděl, odkud přichází. Ze severu.

Bylo nebezpečné pohybovat se po močálu, ale podivínsky vyhlízející muž tahle místa dobře znal a věděl, kudy má jít, aby se neprobořil. Poslední dobou se tato místa začala hemžit i novými nestvůrnými obyvateli, musel být o to opatrnější. Proto ho překvapilo, že se někdo dostal tak daleko, skoro až k jeho skromnému a schovanému obydlí. Ať už to byl kdokoli, v močálu se pohyboval zřejmě poprvé, protože ho prozradilo hlasité čvachtání a šplouchání. Buď to byl někdo ohromně sebevědomý, nebo...

A vtom ho zahlédl. Ze tmy asi patnáct kroků před ním se vyloupala černě oděná postava, téměř splývající s nocí.

Zřejmě vycítila, že je prozrazena, zastavila se a udělala prudký pohyb. Stařec včasné máchl rukou a šíp odražený od neviditelné bariéry sklouzl kamsi do blat. Záhy vzduchem zasvištěla další střela. Tentokrát už starý muž nemusel nic dělat, načervenalá aura kolem něj ho dokonale chránila. I třetí šíp se s podivným zabzučením odrazil a zmizel ve tmě.

„Tohle není šťastný začátek seznámení,“ pronesl nevzrušeně ironickým hlasem čaroděj.

„Máš něco, co ti nepatří, starče,“ zasyčel jedovatě *mealas* Aenogar, odložil luk i s toulcem a tasil meč a dýku.

„Opravdu? A co to má být?“

„Ty to moc dobře víš. Dej mi náramek, nebo tě zabiju!“

„Obávám se, že to nepůjde.“

„Sám ses rozhodl,“ pronesl nenávistně Aenogar a rozběhl se proti starci.

Běžel nečekaně rychle. Rychleji, než by dokázal obyčejný člověk na tak měkkém povrchu. Stařec se přesto ani nehnul a jen trochu znuděně zvedl bradu. Náramek na jeho ruce se v tu ránu rozzářil o něco víc. *Mealas* už byl skoro u něj. Jeho bílé zorničky svítily ve tmě jako nejjasnější hvězdy nesoucí ve své záři smrt. Napřáhl meč a s řevem jím máchl.

V okolí se rudě zablesklo. Mocná síla odrazila úder a odhodila *mealas* do vzduchu, kde provedl kotrmelec a plácl sebou zpátky do bažin. Jasná kopulovitá bariéra kolem starce krátce zaplála a zase pohasla. Aenogar se rychle vzpamatoval, ale nemohl najít meč ani dýku. Při pádu mu zbraně vypadly z ruky. Pokusil se postavit a najít je, ale nohy měl až po kolena zabořené v zapáchající studené bažině.

„Ty víš, že mě tohle nezastaví,“ odsekl bojovně a vrhl po starci pohled plný opovržení. „Nic mě nezastaví! Bez náramku neodejdu!“

Stařec loupł pohledem kamsi za *mealas*. „Nikdo neříká, že odtud odejdeš.“

Než stačil Aenogar pochopit, co tím čaroděj myslí, ucítil, jak do něj zezadu cosi zprudka strčilo a povalilo ho to na zem tak, až se bezmocně rozplácl v blátě. Něco pevného a slizkého se kolem něj obtočilo a začalo ho táhnout hluboko do středu těch nejzrádnějších blat. Snažil se ze sevření vyprostit, ale to, co vypadalo jako obrovský a jako paže tlustý jazyk, bylo pevnější a pružnější, než čekal.

„Qakvalungové mají maso rádi. A sem ho moc nechodí. Není proto divu, že když ho ucítili, přestože je to maso mrtvé, nenechají si ho utéct,“ zavolal na vzdalujícího se *mealas* stařec a přimhouřil oči na vzdálenou siluetu obřího netvora, jehož horní polovina posetá stovkami podebraných bradavic se právě za Aenogarem vynořila z bažin. „Máš ty ale smůlu, že tě nedostal bušvan. Qakvalung tě nejdřív spolkne a pak tě nechá smířit se se smrtí tím, že tě zaživa rozloží svými slinami a šťávami, aby se mu líp kousaly tvé kosti.“

„Tohle není konec!“ zaječel hrozivě *mealas*, jehož tělo zmizelo čaroději z očí a místo něj se ze tmy začaly ozývat děsivé zvuky boje. Mručení, čvachtání, hučení a hlasitý odpor *mealas* utichly, než stařec napočítal do třiceti.

Ano, já vím, že to není konec, pomyslel si, když se znaveně obracel, aby se vrátil do chatrče. Tohle je, bohůmžehl, teprve začátek všeho.

*Gunarsův Důl, Trojměstí
začátek měsíce šestého cyklu, rok Změny*

Faile se ten nápad vůbec nelíbil.

„Do dolů přece nemáme chodit!“ křikla na Galema umíněně. „Rychtář to zakázal. A tatínek taky!“

Galem obrátil oči v sloup a nápadně si povzdechl. Obrátil se na svou o dva roky mladší kamarádku a přemýšlel, čeho se vlastně bojí. V těch dolech nic není. Ano, rodiče

i ostatní starší ve vesnici jim pořád vtloukají do hlavy, že jsou nestabilní a mohou se každou chvíli zřítit, protože jsou staré a neudržované. Navíc se v mnohých chodbách už strop propadl a zasypal je. Ale on přece nechce jít hluboko dovnitř. Jen sotva na sto kroků. Je tam příjemně chladno, když je venku takové horko jako právě teď.

Galemovi bylo dvanáct a sebevědomí měl na rozdávání. Proč by taky ne, jeho prapraděda tady býval posledním předákem, než se stříbrné doly úplně vytěžily, a jeho hrdý otec na to každou chvíli vzpomínal.

„Neboj se pořád,“ zvolal unaveně a rozhodil rukama. „Nepůjdeme přece dovnitř, jen tam nakoukneme. Já tam s Cunhou a Evanem chodím každou lenoru, hned po modlitbě, a nikdy se nic nestalo. Navíc mám s sebou meč.“

Děvčátko vyprsklo smíchy. „Ha! Vždyť je jen dřevěný!“

Galem si odfrkl a vytáhl od opasku dřevěný jednoruční meč, který mu vyrobil jeho dědeček, jenž byl v Gunarově Dole řezbářem. „No a? Jednou jsem s ním přetáhl Stefana po zádech a kvičel jak podsvinče. Tak pojď už!“

Faila zamračeně nafoukla tváře, vzpurně se zastavila, ale pak jen mávla rukou a pokračovala za Galemem. Líbil se jí, jinak by za ním tolik nelezla. Ale někdy měl opravdu prastěné nápady!

Prošli kolem rozsáhlého zchátralého domu hned na úpatí hory, který byl kdysi středem všeho dění v nejbližším okolí, a nakoukli do hlavního vchodu do dolů.

„Dělej,“ pokynul jí s úsměvem Galem a vešel dovnitř. „Je tu příjemný chládek.“

Faila ho s ostychem pomalu následovala, ale strach zakrýt neuměla. Pořád si myslela, že jít sem je špatný nápad. A pak se Galem začal vytahovat. Pobíhal od stěny ke stěně a máchal kolem sebe mečem, předstíral boj s neviditelným nepřítelem. Zastavila se, zkrřížila ruce na prsou a chvíli ho zakaboněně pozorovala. *Co si tím šaškováním vůbec dokazuje?*

„Jsem strážce dolů! Jsem mocný strážce dolů! A dovnitř nikoho nepustím,“ křičel Galem v hravé náladě, načež skočil čelem k Faila a namířil na ni meč. „Ani tebe...!“

Hlas se mu zlomil, když za Failou zahlédl vysokou postavu v černém koženém oblečení. Přes záda měla přehozený luk s toulcem plným šípů, u pasu hrozivě vypadající jednoruční meč a taky dýku. Dost ho vyděsila, protože takhle nevypadal nikdo z vesnice.

„Myslela jsem, že chceš, abych sem s tebou šla. A kam to zas koukáš?“ vyčetla mu Faila, otočila se a šokovaně vykvikla. Okamžitě ustoupila postavě z cesty kamsi ke stěně, kde odevzdaně ztuhla.

Černooděnc se dal do kroku. Pohrdavě se na Failu zadíval, jako by jí tím říkal, že má jediné štěstí, že se mu vyhnula. Na ten pohled dívka nikdy nezapomene. Ty oči! Ty démonicky bílé panenky jí pronikly do duše, ochromily všechny smysly a donutily ji zapomenout i dýchat.

Galem byl ovšem také jak přikovaný k zemi, když se k němu zle vyhlížející postava blížila. Faila hned viděla, že není tak nebojácný, jak se dělá, ale byla víc než ochotná mu to hned promínout, pokud uhne. *Při Ullensakerových kamenech, tak už mu ustup!*

Galem tam však pořád stál, s dřevěným mečem svěšeným volně podél těla, a prázdně koukal na *mealas*, který se k němu přiblížil na pět kroků.

„Ta-tam,“ zakoktal Galem, „tam dovnitř nesmíte, není to...“

Pohyb ruky *mealas* byl nečekaně rychlý a přesný. Vše se událo snad během mrknutí oka. Faila zahlédla, jak ruka černooděnce sáhla k opasku, cosi mlasklo a pak se prudce ohnal po Galemovi. Chlapec tence zasténal a zavrávorál. *Mealas* do něj strčil a srazil ho k zemi. Z přetrnuté krční tepny na studenou kamennou zem prýštila krev. Faila vytřeštila hrůzou oči a dala se na okamžitý úprk.

Mealas se za ní jen krátce ohlédl a pokračoval dál do nitra dolu. Nikdo mu nebude stát v cestě. Nikdo. Volání náramku už bylo blízko. Tak blízko...

„Mami! Tati! Pane Fentone! Někdo zabil Galema! Někdo je v dole!“

Udýchaná a uplakaná Faila vběhla na náves a spustila křik, čímž na sebe ihned upozornila. Pozvolna se začala sbíhat skoro celá vesnice.

„Co to říkáš? Kdo by, u všech bohů na panteonu, zabíjel Galema?!“ nechtěl svým uším věřit sedlák Fenton, kterého zahlédla jako prvního.

„Já nevím, nevím!“ naříkala usedavě Faila. „Nikdy jsem ho tu neviděla! Je celý v černém, má meč, dýku a šípy!“

„Cože? Kdo zabil Galema? Kdo?!“ Odkudsi se přihnál svalnatý kovář Jorlan, Galemův strýc. „Kdy se to stalo? Ukaž mi to místo!“

„V dole! Tam nahoře, u Kropachova domu!“

Ve vesnici vypukly manévry. Zpráva o strašlivém zločinu se Gunarsovým Dolem šířila jak požár. Rozzuření vesničané brali do rukou zbraně od mečů přes vidle až po sochory a srpy a začali se bleskově organizovat. Brzy snad nebyl ve vesnici jediný chlap beze zbraně nepřipravený vyrovnat účet. K davu se připojilo i několik bojechtivých žen odhodlaných přidat i svou ránu.

Kovář Jorlan odhodlaně pozvedl těžké kovářské kladivo a zařval na srocený dav: „Za mnou! Krev za krev! Zabijeme toho ksindla! Já osobně mu vymlátím mozek z hlavy!“

Dav mu hlasitě odpovéděl a celé procesí bažící po krvi se rychle přesouvalo ke vstupu do bývalých dolů. Lynč byl na spadnutí.

Mealas Ozyrix nespokojeně mířil ven z dolů. Hluboká svislá šachta, odkud přicházelo úpěnlivé volání náramku, byla – alespoň prozatím – nedostupná. Na tom nic neměnily ani

výjimečné schopnosti a vlastnosti, kterými ho jeho pán obdařil. Nebude to tak ale dlouho. Existuje způsob, jak se tam dostat. Bude potřebovat jen nějaké lano. Anebo něco, čím šachtu zasype.

Šlápl do tratoliště krve a překročil nehybné tělo chlapce, který mu předtím stál v cestě, jako by šlo o rozbředlé kravské lejno. Ocítl se na okraji dolu, odkud měl rozhled do kraje. Proto si nemohl nevšimnout početného davu, jak právě prochází skalní soutěskou směrem od vesnice. Na okamžik se zastavil a krátce zauvažoval. Vzal do ruky luk a nasadil do něj první šíp.

Tolik lidí, pomyslel si.

Tolik krve.

KNIHA TŘETÍ

SVĚTLA VE STÍNECH

Kapitola 1

Lidská zvědavost a hloupost zabila víc lidí než les sám. Ten dal už před staletími jasně najevo, že si nepřeje být poznán, a my, bluí k jeho varování a zatvrzeli v našem odhodlání pokořit, co neznáme, jeho jedinou prosbu každou chvíli porušujeme, ať už jsme boháč nebo chudák, sedlák či král. Ne nadarmo si mezi lidmi vysloužil příznačné přízvisko Zahrada věčnosti.

Když se před les postavíte, zvláště krátce před západem slunce, a ve větru se zaposloucháte do šeleštění větví a šumění korun prastarých stromů, kde meluzína tajemně a tence zpívá mezi skalnatými bránami strážícími vstup, dotkne se vaší duše. A kdo má vnímavé smysly, pochopí velmi brzy. Hrozebně napřážené hradby kmenů s větrovými meči v rukou jsou vždy připraveny k bitvě, v níž jim nebude rovno: armáda neobrožených stromů, co pamatují dobu, kdy se tato země poprvé nadechla. A pak, když budete trpělivi a pozorní, spatříte mezi stíny neurčitý pohyb...

HELFRÍDA Z NIEVESU: *TAJEMSTVÍ TYRKYSOVÉHO LESA*

*Jelení les, dvě hodiny po opuštění Stříbrného Kamene
měsíc čtvrtého cyklu, rok Změny*

Na Saccara pomalu doléhala nesmírná tíha důležitosti výpravy.

Ještě nikdy mnou tak nezmítala nejistota.

Vše, na co se můžeme spolehnout, je deník mrtvého čaroděje, který sliboval, že náramky ukryl před očima mocivých lidí a zabezpečil je tak, aby je našli jen ti, které sám určil. Ale co když to nebude stačit? Co když někdo přijde na to, jak Rolandovu ochranu zlomit? Vždyť magie zmizela na čtyři staletí. Jak mohly úkryty náramků tak dlouho vydržet a odolat času? Jsou snad skryše zabezpečené přednabitými kameny, které vydržely i období nemagické činnosti jako hradba Bezejmenného města? Víme toho tak málo...

... a právě na to málo se musíme spolehnout. Nemáme nic, jen slib mrtvého muže a vidinu, za níž se bezhlavě žene, abychom předběhli Maldebrovy Hlídače. Ti jsou, soudě podle nedávné zkušenosti, sice smrtelní, ale s rostoucí magií sílí i oni. Nemluvě o tom, co nás čeká cestou. Historie před pádem Maldebra je hustě protkaná nebezpečnými trojry a zvířaty, se kterými si nelítostná magie krutě a obludně pohrála. A tím nemyslím Maldebrovy mutanty, to je kapitola sama o sobě.

Bohové... a proti tomu všemu stojí jen jedenáct vycvičených bojovníků s jedním bylinkářem a skupinou téměř odrostlých děcek, co nebyla od města dál než pár kroků za hradbami a mají zkušenost jen teoretickou. S dřevěnými atrapami mečů. Kurva!

Kapitán Saccar se nenápadně ohlédl na své svěřence z řad gardistů. Jen oni stojí mezi úspěchem výpravy a její zkázou.

Ve dne by na ně cesta Jelením lesem, jak se hvozdu na západ od Stříbrného Kamene říkalo, působila povznášejícím dojmem. Jenže nyní byla hluboká noc, a protože ne-

chtěli působit jako pěst na oko, o louči nebo pochodni nemohla být ani řeč. Přinejmenším do doby, než se vzdálí městu z dohledu. Nezbylo jim nic než naslouchat ukolébávajícímu šepotu stromů a křupotu jehličí a spadlých větví pod nohama.

Roztroušeným vesnickým předměstím prošli nezpozorováni, a jakmile se napojili na lesní cestu vedoucí směrem na Kryn, věděli, že je to jejich první malé vítězství. Nemohli jít po hlavních zemských stezkách, kde by každou chvíli někoho potkávali, a zbytečně tak riskovat prozrazení, ne-li napadení od potulných loupeživých band nebo i něčeho horšího. Čepele na tom byly podstatně lépe než kdejaký raubíř, ale vzhledem k přítomnosti dvanácti Rolandových Dědiců si nemohli dovolit vystavit je jakémukoli nebezpečí, kterému šlo předejít.

Oči si na tmu nemusely dlouho přivykat. Hvězdy jim i přes roztrhané cáry mraků svítily na cestu víc než dostatečně, stejně tak pomalu dorůstající Patron. I přes zdánlivý klid byli všichni ve střehu, oči obezřetně vytřeštěné do prostoru. Ačkoli se o ně notně pokoušela únava, ve vážnosti situace ji nevnímali, zapudili ji. Nepřipouštěli si, že by je dnes měla skolit. Později tak zřejmě učiní, ale ne teď, ne v okamžik, kdy se musí dostat pryč od města. Pryč ze zdánlivého bezpečí do divočiny, kde si po probuzení magie nemohl být nikdo ničím jistý.

Saccar nasadil už od prvních kroků rychlé tempo a nehodlal z něho slevit. Ze začátku ho zvládali všichni, ale po hodině chůze se u kulhajícího Holdara dostavily první potíže. Zpomalil, ale ne natolik, aby kvůli němu museli zastavit. Jako první zareagovala Irisa, zůstala s ním na konci skupiny a hnala ho před sebou. Akolyta supěl a funěl a občas křivil tvář bolestí, ale ani jednou si nahlas nepostěžoval, nevzdychal a snažil se držet s ostatními krok, což se mu po jisté době nakonec podařilo. Bylinkář Valerad si všiml jeho

stavu a hned začal přemýšlet, jak by chlapci s křivou páteří mohl ráno pomoci.

Před hodinou kohouta se přes východní obzor už draly na svět první sluneční paprsky a dosud ztichlým lesem se ozvaly tóny ptáčího trylkování. To už byla družina na cestě přes dvě hodiny a nic nenasvědčovalo tomu, že by chtěl Saccar zastavit nebo třeba jen zvolnit. Všem došlo, že než přijde čas na snídani, ještě to nějakou dobu potrvá. Možná až se slunce ukáže celé, možná až kolem poledne. Se zájmem a špetkou naděje se otáčeli k vycházejícímu Veleasovu kotouči za svými zády a pozorovali, jak si svítání barevně pohrává s krajinou a pomalu pohlcuje stín noci. Mračné pruhy na obloze se zabarvily do odstínů rudé a tmavě fialové a připomínaly tak nesourodá skaliska plující po obloze.

Mantelovi nemohlo uniknout, jak se každou chvíli někdo z chlapců otáčí za sluncem, a napadlo ho, zda by přestávka nebyla správnou volbou. Od města už byli určitě vzdálení přes dvě lígy, což byl pro začátek úctyhodný výkon. Zrovna když se chystal vyrazit za Saccarem s návrhem krátkého zastavení, znenadání se vedle něj objevil Jorund.

„Kolik že nám za tu srandu Kaldur vyplatí?“ šeptl mu nenápadně.

„Pět set milonů, a navrch pozemek ve městě,“ vychrlil lehce zaskočený Mantel.

„To je žold za skoro tři roky služby...“

„Nejsme žoldáci, nezapomínej. Tohle neděláme pro peníze.“

„Vážně?“ ušklíbl se Jorund. „Ani trochu?“

Mantel se zachmuřil. „Na začátku jsme přesně nevěděli, do čeho jdeme. Když nám Saccar řekl, o co v téhle výpravě jde, co všechno je v sázce, byl jsem hrdý, že vybral právě mě. Že mi věří. Ty peníze jsou jen odměna za naši práci.“

„Trochu štedrá odměna. Na správce,“ zamručel tiše Jorund a rozhlédl se, zda je někdo neposlouchá. „Tak štedrá, že mám obavy, že si mladý Silador nemyslí, že se vůbec vrátíme.“

„O čem je řeč?“ ozvalo se náhle vedle nich.

Inana se k nim přikradla, ani nevěděli jak. Zvedla sklopené oči a pátravě se na oba gardisty zadívala. Mantel s odpovědí zaváhal, proto ho Jorund s klidem ve tváři ladně předběhl.

„Bavíme se o tom, že každá Noční čepel, když začne takřikajíc dosluhovat, opustí naše řady a učí novice bojovat, případně se pak přiřadí k zemskému vojsku jako vyšší šarže...“

„A?“ nechápala Inana.

„Za tuhle akci dostaneme od správce skoro tříletou výplatu,“ navázal Jorund a překročil spadlou větev. „Mnozí z nás určitě popřemýšlejí o tom, zda by taková cifra stála za to, aby sekli s Čepelimi nadobro a dali se třeba, co já vím, na kupčení. A pomalu ty peníze rozkutáleli zpátky panstvu do chřtánu.“

„Přemýšlíš moc dopředu,“ řekla nezaujatě Inana a ohlédl se na pochodující Dědice. „Zatím jsme neušli ani pár líc a nezažili jedinou noc. Pro mě se ty zlaťáky stanou skutečnými až ve chvíli, kdy ty kluky přivedeme zpátky domů. Živé, nezraněné a s náramky. Tak, jak se po nás chce.“

„Ale jistě,“ přikývl usměvavě Jorund. „Je však hezké o nich snít, ne?“

Mantel se v tu chvíli od obou Čepelí odpojil a popoběhl dopředu k Saccarovi. Velitel výpravy se tvářil zamyšleně a přísně zároveň. Jako kdyby se mu s každým krokem v hlavě rojilo čím dál víc myšlenek a on je stíhal třídit, rozvádět a usměrňovat. Mantel na sekundu zaváhal, zda by nebylo lepší počkat, až se sám rozhodne zastavit, ale to už si ho Saccar všiml.

„Co se děje?“ zeptal se, aniž zpomalil.

„Napadlo mě, když se tak na ně podívám, že by možná ocenili krátkou přestávku. Na napití a nabrání sil. Jsme na cestě už přes tři hodiny, slunce vyšlo a...“

„Já mám zrak poměrně dobrý,“ přerušil ho Saccar, aniž mu věnoval pohled. „Jsi tu od toho, abys mi říkal věci, které mi uniknou. Ne ty, co mám přímo před sebou. V tomhle případě za sebou.“

Mantel. Zkušená Čepel, jen o pár let starší než já, co se ke gardě připojila dva roky po mně. Na Zhořelci pro mě sice zůstal celou dobu neviditelný, ale znám ho z města a vím, že je to dobrý chlap. Dobrý bojovník. Doufám, že se v něm nemýlím a ukáže se, že moje důvěra je oprávněná. Učinil jsem ho svým zástupcem a jen se modlím k Nyrgamandovi, aby tohle nebylo moje první špatné rozhodnutí. On a Pescalot tu totiž jsou i z jiného důvodu. Kaldur se o ně po Zhořelci příliš zajímal a já tuším proč. Na cestě, která nás čeká, budou, jakkoli pošetile to zní, podle mého ve větším bezpečí než doma, kde by je správce naservíroval Namydii na zlatém podnose. A tomu hodlám zabránit, já mu svoje lidi prostě nedám. Kaldur naštěstí zná jen jejich jména, ne tváře, takže jestli se dozví, že jsou součástí družiny, bude už pozdě, to už budeme daleko. Ti dva se pravý důvod toho, proč jsem si je vybral, nikdy nedozví. Snad jsem je začleněním do družiny sám nevědomky neodsoudil k smrti.

Mantel zkrřivil obočí, ale velitelovu výtku skousl. „Takže si pauzu uděláme až později?“

Kapitán ho probodl pohledem a náhle se zastavil. A s ním i zbytek výpravy. Poprvé od chvíle, kdy vyrazili ze Stříbrného Kamene. Stáli uprostřed lesní cesty obklopení několika skálami obrostlými mechem a stovkami vzrostlých smrků a borovic. Mnozí družiníci konečně mohli přes splašený tep ve spáncích zaslechnout i něco jiného než jen tlukot vlastního srdce a unavené vzdechy sebe sama.

„No dobře.“ Saccar rezignovaně mávl rukou a postavil se čelem k družině. „Mantel mi tady říká, že si potřebujete

chvíli odpočinout, budiž. Tak tedy odpočívajte,“ řekl a pátravým pohledem rychle prohlédl nejbližší okolí. Ostatní mezitím sundávali batohy, sedali si na zem a ti méně unavení se pouze opírali o stromy nebo vystouplý kus okraje cesty prorostlý borůvkám a kořeny stromů. „Doufám ale, že uši unavené nemáte, takže tuhle přestávku využiju taky proto, abych vám řekl, co byste měli vědět. Dobře poslouchejte,“ pronesl a očima zavadil o každého z chlapců.

„Důležitost téhle výpravy vám asi nemusím vysvětlovat. Všichni tady chápeme, co všechno je v sázce a co se stane, pokud tahle družina selže. Následky rozebírat nebudu, protože je všichni tušíme. Vybral jsem pro vaši ochranu ty nejlepší a nejnadanější bojovníky, kteří se za vaše bezpečí budou bít třeba až do roztrhání těla, když to bude nutné. Chci, abyste věděli, že na mě a na moje lidi se můžete spolehnout. Pomůžeme vám zdárně překonat jakoukoli překážku, která se cestou ukáže.“ Saccar se odmlčel. „Ale zároveň od vás budu potřebovat veškerou vaši spolupráci a důvěru. Ať už půjde o zádrhel magického nebo kteréhokoli jiného rázu. Svým způsobem jsme malé vojsko, které musí fungovat jako řetěz, aby dokázalo svého nepřítele sevřít. Aby se tak stalo, budete muset poslouchat na slovo toho, kdo stojí na začátku toho řetězu. Mě. Nikdy nebudete nic podnikat sami bez mého souhlasu, i kdyby se vám to zdálo sebevíc vhodné a logické, vždycky se mě nejdřív zeptáte. A to nemluvím jen o vzdalování se od skupiny nebo pokud nás někdo nebo něco napadne. Když vám řeknu, abyste svůj batoh zahodili, aby se vám líp běželo, tak ho zahodíte. Když řeknu, že dnes snídaně nebude, neukrojíte si ani plátek, najíte se jindy. Když zavelím, že půjdeme od brzkého rána nebo pozdě do noci, neuslyším jediné slovo protestu. Když nařídím, abyste nebojovali, necháte meče v pochvách. Když rozkážu, abyste se bili, bez zaváhání tasíte. Když řeknu, abyste skočili do sraček, tak skočíte do sraček. Bez reptání. Nezapomínejte, že tohle už

není země, kterou jste znali. Magie ji proměňuje den za dnem od chvíle, kdy se vrátila, k obrazu svému. Kdo na ni nevyzraje nebo se nepřizpůsobí, nemá šanci přežít. V divočině vždycky platilo jediné: zabij, nebo budeš zabit. A já chci, aby každý z vás přežil, aby se výprava v tomhle složení vrátila zpátky. A abychom toho všichni dosáhli, vyžadují jediné. Poslušnost. Rozumíme si?“

„Co nás může cestou potkat?“ ozval se opatrně Isaron, zatímco si upravoval delší plavé vlasy přilepené potem ke tvářím.

„Vrátila se magie, takže bychom měli čekat prakticky cokoli, co se před staletími volně pohybovalo v přírodě,“ odpověděl poklidně Saccar. „Kdo četl historické kroniky nebo bestiáře, ten tuší, a ten kdo ne, Dharma ho neztratí. V tomhle případě je nevědomost spíš vítaným milosrdenstvím.“

Malbruk se zamračil, postavil se a vypnul hrud'. „O co se snažíš? Vyděsit nás?“

„Ne, to nemám zapotřebí,“ řekl s klidem Saccar. „Vy už vyděšení *jste*. Jen vám říkám, co může přijít. Abyste na to byli připravení.“

„Klid, vojáku,“ řekl zostra Kaldet, přistoupil k Malbrukovi a varovně mu položil ruku na rameno. Oba byli vojáky stříbrnokamenské posádky a dobře se znali. Kaldet byl nejméně o deset let starší než Malbruk a znal jeho otce, který bojoval ve válce s Veneziány. Malbruka jeho zásah zvíklal a poslušně se posadil.

Tak to jsou Kaldet, Bred a Lemm, uvažoval Saccar. Prý jedni z nejlepších Pedoranových vojáků, připravení splnit do posledního slova rozkazy, jaké jim dám. Neznám je a nevím, jací jsou, co od nich můžu očekávat. Netuším, proč Kaldur trval na jejich účasti a proč jich měl být zrovna takový počet. Vše se stalo tak narychlo, že to nejspíš pořádně nepromyslel ani sám správce. Tolvunar ho vem, jestli mi tím vše jen nezkomplikoval. Měl mi dát moje lidi. Městská garda by dalších

pár Čepelí oželela. Tedy, pokud by do té doby do města nedorazila válka nebo jiný konflikt. Možná právě tohle zohledňoval, nevím. Je nečitelný. Stejně jako celá tahle zkurvená cesta.

Čeledín Nicolo sedící na zemi vzal otráveně do ruky svůj batoh, zvedl ho a ostentativně s ním zatřásl. „Proč jsme si nevzali koně, aby nám vezli věci? Bez batohů by to odsejpalo rychlejc.“

„Protože se vydáme do míst, kam za námi koně nemůžou,“ odpověděl bez otálení Saccar. „Museli bychom je tam nechat, a co pak s nimi. Jen by nás zdržovali.“ *Stejně jako tyhle kecý.*

„A kam to vlastně teď míříme?“ zajímalo synka radního Faruna hned poté, co se napil z měchu. „Kde je ukrytý další náramek?“

Uši všech náhle zbystřily, a když Nicolo opět začal rušivě šustit batohem, Tolgan mu ho přislápl, aby lépe slyšel.

„Někde v osadě Gunarsův Důl, kde bývaly doly na stříbro,“ promluvil k překvapení všech Elias namísto vůdce výpravy, a získal si tak pozornost. „Alespoň podle Rolandovy mapy.“

„Kde přesně?“ odvážil se zeptat Farun. „Těch dolů jsou tam... no, desítky. A různě hluboký.“

Saccar viděl, že váhající Elias na tuhle otázku nezná přesnou odpověď, a tak zasáhl. „To zjistíme až na místě. A radím vám, začněte šetřit slovy a radši přesměrujte energii do vašich nohou. Zvedněte se. Odcházíme.“

Během zrychlených příprav k odchodu se k Saccarovi přitočil Jorund. „Veliteli, vážně myslíš, že to zvládnou?“

Kapitán se mu podíval do očí. *Mladší než já, silný, poslušný, spolehlivý, nedůvěřivý ke všemu cizímu, se smyslem pro spravedlnost a někdy až příliš upřímný,* pomyslel si. *To všechno jsou důvody, proč jsem si ho vybral. Pokud se Mantel jako zástupce neosvědčí, Jorund bude mou druhou volbou.*

„To není jen na nich, jestli to zvládnou. Ale především na nás.“

Družina brzy pochopila, že Saccar nežertoval. Doba snídaně dávno pominula a po ní i čas oběda. Slunce už se přehouplo přes poledne, a čím víc klesalo k západu, tím víc rostla obava a hlad družiníků. Kapitán evidentně spěchal a chtěl být v Gunarově Dole co nejdřív. Od Stříbrného Kamene byla bývalá osada horníků a kovkopů vzdálená dva dny cesty běžnou chůzí nebo necelý den na povozu se dvěma odpočatými koňmi. Saccar hodlal ujít oněch deset líg za den. Věděli, že jim nejspíš nedovolí spát a jíst, dokud se Dolu alespoň nepřiblíží na dohled.

Elias byl rád, že Haever s Andreasem neměli nic proti, když se stal nositelem Rolandova deníku on. Občas do něj během cesty nahlížel a pročítal si různé pasáže. Zjistil, že se deník od začátku cesty „změnil“. I když jím často listoval z jednoho konce knihy na druhý, vždy se dočetl něco, co bylo pro družinu důležité právě v nejbližší době. Nyní ho deník seznamoval s historií Gunarova Dolu a s jeho okolím. Podle čaroděje Dúl kdysi žil velmi bujným životem, ale od chvíle, kdy se stříbro vytěžilo, jeho důležitost postupně upadala a lidé se z něj začali stěhovat pryč, především blíž ke Stříbrnému Kameni. Poslední poznámka se týkala počtu obyvatel. Podle Rolandových záznamů jich tam měla ještě před několika lety přežít nejméně stovka. Pokud půjdou stejným tempem, pravda se jim vyjeví ještě dnes.

Sokol na Hašově rameni měl stále přes hlavu čepičku a po celou dobu cesty byl příkladně zticha. Učitel umění boje přidal do kroku, přiblížil se Saccarovi a využil momentu, kdy byli oba dostatečně vzdálení od chlapců, a ke svému staronovému veliteli tiše promluvil.

„Jestli jim brzy nedáš najíst a napít, zítra s nimi budeš mít těžké pořízení.“

„Pít mohou za cesty,“ obrátil se na něj Saccar. „Ale neboj, nejsem blázen, abych je zbytečně trápil hlady. Chci se jen dostat z lesa na Karabuskou vrchovinu. Podél lesa

tam teče potok, kde se všichni dostatečně napijí, a je tam taky brod, z něhož vede cesta napojující se na zemskou stezku do Krynu. Podle mapy už nám zbývá sotva jedna líga.“

„My ale nepůjdeme po zemské stezce, že ne?“ ujišťoval se sokolník.

„Ne. Ani teď nejdeme po hlavní cestě, jak sis určitě všiml,“ neodpustil si sarkastický tón Saccar. „Tahle pěšina vede po úbočí svahu, ne úvozem, kde je hlavní zemská stezka.“

Když Haš nijak nereagoval, Saccar mluvil dál. „Jak se ti podařilo tak rychle zařídit odchod? Na univerzitě se museli cukat, a taky než jsi zaopatřil ptáky...“

Sokolník se zatvářil vyhýbavě. „Ptáci nejspíš skončí u některého z mých žáků sokolnictví. S trochou štěstí mě po dobu mé nepřítomnosti zastoupí buď někdo z nich, nebo nějaký jiný sokolník. Pokud vím, náš cech sice stále patří mezi ty méně početné, ale zhruba desítka nás ve městě je. Arciděkan si určitě vybere.“

Saccar se nadechoval k odpovědi, když vtom okolím zazněl Jodelin hlas.

„Kůň, kapitáne. Táhle jde kůň a je sám!“

Družina zpomalila. Gardistka měla pravdu. Přímo proti nim zpoza skály, kde se cesta stáčela k severu, se mezi stromy náhle vynořil kůň. Pomalým, unaveným krokem kráčel k nim, a když zvedl hlavu, zastavil se a váhavě si je prohlížel.

„Počkej tady. Dál ať nikdo nejde,“ nařídil Saccar Hašovi, kývl na Jodele a Pescalota a společně s nimi se opatrnými kroky vydal zmatenému zvířeti vstříc. Kůň bez jezdce jim byl okamžitě podezřelý, a tak se ostražitě s rukama na hruškách mečů rozhlíželi kolem sebe, zda nejde o nějakou past. Zvíře se dalo znovu do kroku a vyšlo jim naproti.

„Tohle je divný, kapitáne,“ neodpustil si Pescalot při pohledu na pohublé zvíře. Jediné, s čím kůň přišel, bylo

prázdné sedlo. Bleskově oře prohlédli a zjistili, že je zcela v pořádku. Kromě toho, že jezdec není k nalezení.

„Toho koně nám posílají bohové,“ ozval se vesele Valerad. „Pomůže nám s batohy.“

„Co se s tím jezcem mohlo stát? Loupeživá banda?“ nadhazovala možnosti Jodele a pohládila koně po hlavě. Nejdřív se jejího gesta lekl a poplašeně sebou zacukal, ale když viděl, že mu od ženy nic nehrozí, uklidnil se.

„Neví, co od nás má čekat,“ zamyslel se tiše Saccar a zadíval se na malý, sotva znatelný cejch vypálený na jeho boku. Značku majitele nepoznával, ale určitě nebyla ze Stříbrného Kamene.

„Kapitáne,“ promluvila Jodele. „Co s ním?“

Saccar jen pokrčil rameny. „Co by. Valerad má pravdu. Svažte batohy nejmladších chlapců po dvou dohromady, přehodte je přes něj a posaďte na něj Isarona. Půjde se tak rychleji a k okraji lesa dojdeme dřív, než jsem čekal.“

Jakmile byl vydán rozkaz a družiníci začali s úlevnými vzdechy sundávat batohy, vyhledal Saccar Dorian a odvedl si ho pár kroků od ostatních.

„Poslyš, umíš s tím svým náramkem už něco?“

Dorian se zastyděl. „No... vlastně jediné, v čem mi zatím přijde magický, je to, jak se mi přísál na ruku a nechce dolů. Omlouvám se.“

Kapitán chápavě pokýval hlavou. „Neomlouvej se. A snaž se víc. Zkoušej ho probrat. Ty jeho čáry budeme brzo potřebovat. Roland přece prý říkal, že by nemělo být těžké jeho síly probudit, no ne?“

„Udělám, co budu moct, kapitáne. Spolehni se.“

Saccar si odfrkl. „Copak jsi voják? Říkej mi jménem.“

Kůň se chvíli zdráhal vrátit tam, odkud přišel, ale nakonec si dal říct, když ho za otěže vedla Jodele. Na nečekaný náklad si zvíře brzy zvyklo. I díky němu se družině podařilo dostat ke srázovitému okraji lesa pár hodin před setmě-

ním. Ke Gunarsovu Dolu už to bylo jen kousek, ale Saccar k velké radosti všech zavelel k velmi pozdnímu obědu. Vo-
jáci vyndali podmáslový chléb a salám a začali s rozdělová-
ním. Družiníci se usadili na plácku nad lesní strží, a zatím-
co čekali na příděl, prolévali si hrdla vodou.

Kapitán si ulomil patku, vzal štangli salámu a uřízl si
sotva nadvakrát do pusy. Poodešel od ostatních dál po ces-
tě, která se od jistého bodu postupně svažovala. Na jejím
konci vyjdou z Jeleního lesa na Karabukskou vrchovinu.
Saccar se zakousl do salámu a pátravě se zadíval po okolí.
Na druhé straně strže zahlédl na lesní mýtině několik laní.
Puntičkářsky je spočítal a došel k číslu dvanáct. Pobaveně
si odfrkl. *Dvanáct kluků, dvanáct náramků, dvanáct laní,
dvanáct bývalých zemí Kraegarů...*

„Jedna z nich by mohla být Niamh,“ ozval se zamy-
šlený hlas za kapitánovými zády. Byl to Holdar. Ačkoli
chlapeček kulhal, dokázal se k Saccarovi přiblížit takřka ne-
slyšně.

„Niamh?“ divil se vůdce výpravy. „Bohyně lesů a past-
vin? Proč myslíš?“

Akolyta byl rázem ve svém živlu. „Není přece tajem-
stvím, že bohové občas sestoupí na zemi a pohybují se po
ní v podobě, která je jim blízká. Niamh se mění v laň, bůh
lovu a zvířat Twynn zase ve velkého vlka nebo mohutného
medvěda, jak se mu zachce...“

Saccar se přezíravě usmál. „Hezká myšlenka.“

„Tak to je,“ namítl přesvědčeně Holdar.

„Ty už jsi nějakého boha viděl? Já teda ne.“

„Chodí mezi nás v jiné podobě, aby nás nevyděsili.
A když tu zrovna nejsou, stále nad námi bdí a zkouší nás.
Jako třeba teď.“

„Takže ty říkáš, že za tuhle šlamastyku, ve které jsme až
po uši, můžou vlastně bohové?“ zašklebil se Saccar a kousl
do skývy chleba. „Jestli jo, na tvém místě bych je přestal
slepe velebit a pěkně jim to spočítal.“

Holdar se zasmál a kulhavě houpavým krokem zamířil zpátky k ostatním. Saccar rozžvýkal sousto, polkl a zadíval se znovu k místům, kde předtím stály laně. Byly však už pryč.

Co ta zvířata mohlo vyplašit...?

Haš svůj příděl snědl rychleji než ostatní. To proto, aby vypustil sokola a nechal ho, ať si taky něco uloví. Věděl, že se za ním Fulko opět vrátí, jakmile si naplní žaludek. Ukázalo se, že to je pro chlapce zajímavá atrakce. Domnělá únava byla najednou tatam, družiníci se zvedali ze země a sledovali, kam Fulko zamíří, a doufali, že ho uvidí při lovu. Sokolník se usmál a obrátil oči k Saccarovi, který se podle všeho pomalu připravoval na oznámení konce přestávky a opětovné zavelení k pochodu. Využil chvíle, dokud kapitán ještě mlčel.

„Mohl bych se podívat do mapy?“ zeptal se. „Rád bych věděl, k jak dlouhé cestě jsem se to vlastně uvolil.“

Saccar se před odpovědí rozhlédl po družině, a když viděl, že někteří ještě dojídají, přehodnotil situaci. „Zavolej sem Eliase. Ten má deník i s mapou. Ukážu ti to.“

Netrvalo dlouho a mladý Troy už rozkládal mapu na udusané trávě. Haše jedenáct pulzujících teček představujících náramky ihned uhodilo do očí. Naklonil se nad mapu a mhouřil na ni oči.

„Cože? Les nuturů? Tiché jezero? A k tomu ještě Tyrkysový les?“ vyjmenoval místa překvapeně.

„Roland nás ubezpečil, že se k náramkům dostaneme,“ předběhl Elias Saccara v odpovědi.

„No dobře, ale... Tiché jezero, například. To je vaše panství, že? Panství Troyů. Přijezeří,“ upřesňoval Haš a ukázal prstem na poměrně přesně nakreslený obrys jezera. „Ta tečka je uprostřed. Víš o tom, že by tam byl nějaký ostrov?“

„To ne,“ přiznal Elias.

Haš se s nedůvěrou poškrábal na hlavě a Saccar mlčenlivě shlížel na mapu shora.

„Jak můžeme najít náramek uprostřed jezera?“

„Třeba je na dně,“ zažertoval suše Saccar.

„Nelíbí se mi hlavně ten Tyrkysový les,“ řekl Haš a poklepal prstem na mapu.

„To nikomu z nás,“ řekl beze špetky neklidu kapitán.

„Ale jak vidíš, jinou možnost nemáme.“

Sokolník sklouzl pohledem na druhou stranu mapy, na východ od Stříbrného Kamene. „Zdá se mi to, nebo je jeden umístěný i v Bezejmenném městě? A v Ithilenských blatech?!“

„Plán je takový,“ začal Saccar, „že se nejdřív pokusíme získat náramky na západ od Stříbrného Kamene a pak ty, co jsou na východě země. Takže po Gunarově Dole, pokud uspějeme, zamíříme do Lesa nuturů. Pak k Tichému jezeru a ke Glongaru.“ Saccar přejížděl prstem po mapě. „Potom si v Luagu najmeme loď, co nás převezze přes Zátoku škeblí do Černého Písku, odkud vyrazíme na sever pro náramek k Loc Luin a do Tyrkysového lesa. Na to, co bude dál, je hromada času.“

„To vypadá přinejmenším na aspoň dva měsíce cesty, spíš víc,“ prohlásil Haš a vyměnil si se Saccarem vážný pohled. „Proč se družina nerozdělila? Jedna část by šla na západ, druhá na východ. Takhle nemáme jistotu, že k těm východním dorazíme dřív než *mealas*.“

Saccar otevřel ústa a zadíval se na Eliase, jako by váhal, zda to, co řekne, je určeno i pro chlapcovy uši. „Po pravdě... to nemáme ani u jednoho náramku. Jediné, v co můžeme doufat, jsou čarodějova slova, že se k náramkům nemůže nikdo jiný dostat. Co se týče rozdělení, to nepřipadalo v úvahu. Máme jen jednu mapu a jeden deník. Musíme je zkrátka získat postupně.“

Haš chápavě přikývl, složil mapu a vrátil ji Eliasovi. „To mi stačí, díky. Víím, co jsem potřeboval. Můžeš zavelet k odchodu, kapitáne.“

Ještě než sešli k úpatí kopce, všimli si několika pruhů tmavěšedého kouře stoupajících k nebi. V Gunarsově Dolu stále žili lidé. Saccar se rozhodl do osady vstoupit až následující den a prozatím se k ní přiblížit jen na půl ligy. Při západu slunce uhnuli z vedlejší lesní cesty, vyhledali ucházející lesní mýtinu a rozbili tábor. Pescalot lopatkou vyhrabal díru do země, Jorund s Kaldetem nanosili kameny na ohrádku a Haš, Jodele a Mantel dostali za úkol zkusit ulovit nějakou zvěřinu. Pakliže nebudou mít štěstí, měli připravené nasolené vepřové.

Ještě před večerí určil Saccar hlídky. Rozhodl také, že každá noční stráž bude trvat přibližně dvě hodiny a budou ji mít dva bdělí strážci orientující se podle pohybu Patrona. Pořadí i dvojice si vojáci vybrali sami. Kapitán oznámil, že takový systém hlídek chce udržovat po celou cestu. Všichni mu jeho návrh bez připomínek odkývali. Jen Pescalot vypadal duchem nepřítomný.

Další z těch, které by Kaldur nejraději skopl Tolvunarovi přímo do chrtánu, pomyslel si Saccar. Občas chlastá víc, než by měl. Hlídka ho nejednou nachytala přiopilého ve službě. Přišel o žold, kál se a uznal svou vinu. Třikrát. Kdyby se Sigurd striktně držel pravidel pro Čepele, Pescalot už by dávno hnul za hradbami města. Neznám ho tolik, jak bych chtěl, a ani tolik, jak by si zasloužil. Nevím, jak se chová, jak přijímá rozkazy. Vím jen, že v boji je dobrý. Lepší než mnozí jiní, což je možná důvod, proč se ho jeho kapitán Hurst nechtěl vzdát. Snad dostatečně chápe vážnost situace stejně jako ostatní a nezklame mě...

Bred, jeden z vojáků, za pomoci křesadla zapálil nanošené chrástí a pomalu přiložil několik větví a polínek, které mezitím přitáhli z lesa ostatní. Budoucí nositelé náramků se rozesadili kolem ohně, střídme upíjeli ze svých měchů a sdělovali si prozatímní zážitky z cesty.

Irisa si jako první všimla, že se trojice pověřených lovců vrací z lesa. Mantel s Hašem společně nesli skolené-

ho kance, kterému ještě stále trčel šíp z krku. Prase to bylo velké, takže se neobávala, že by dnes někdo usínal s prázdným žaludkem. Bylo jasné, že se musí rychle vykuchat, připravit a opéct. Zapadající slunce se pomalu loučilo posledními doteky paprsků, a proto bylo třeba si s pečínkou pospíšit. První pohled zrzavé gardistky ale přesto nepatřil chlupatému zvířeti a jeho přemožitelům, nýbrž Jodele.

Irisa byla na jednu stranu nevýslovně ráda, že je mrštná plavovláška tady s ní, ale zároveň si čím dál víc uvědomovala, o jak riskantní misi jde, takže by snad pro její dobro raději ocenila, kdyby Jodele zůstala ve městě. Věděl kapitán o jejím vztahu k ní? Slyšel Žandu, když ve vzteku při choulostivé scéně vyslovila její jméno? Ať už byla pravda jakákoli, Saccar nedával nic najevo. Ani si nedal práci s vysvětlováním, proč si vybral, koho si vybral.

„Nepotkali jste v lese stádo laní?“ zajímal se kapitán. Stále měl v hlavě jejich podezřele rychlé zmizení.

„Ne. Jeden kanec ti nestačí?“ zasmál se Haš.

Jodele prošla kolem Irisy, krátce se na ni usmála a posadila se vedle Jorunda, který už si na kance připravoval nabroušený nůž.

Chtěla bych ti vidět do hlavy. Asi jen těžko ke mně můžeš cítit to, co já k tobě. Tvoje přátelství je samozřejmě dar a asi nic víc čekat nemůžu. Ale mohla jsi, pro Tolvunarovy špinavý haksny, odmítnout! vztekala se Irisa v duchu. Chápu, chceš něco dokázat, udělat dojem. Bohové, to chce ale každý gardista! Co když budeš potřebovat pomoc ty a já v tu chvíli nebudu poblíž? Ti chlapci mají přednost i před tebou, Jodele. Ksaku, ženská jedna! Ještě abych dávala pozor na tebe! Měla jsem raději mlčet.

Valerad sedící vedle Irisy se pohnul. Roztáhl si deku z ovčí vlny pod vzrostlým dubem, s významným pohledem utrl z trávy několik stonků jakési květiny a ihned je schoval do jednoho z mnoha váčků, co měl schované ve

své mošně. Poté se usadil na deku, opřel se o strom a zamýšleně sledoval družinu i okolí pomalu se nořící do nočního hávu za doprovodu větru tajemně ševelícího v korunách stromů.

Padla tma. U plápolajícího ohně bylo připraveno dost dřeva na přikládání na celou noc a Lemm s Bredem pro jistotu vyrobili čtvero loučí ze smrkových větví, chrastí a hadru namočeného do oleje, kdyby je snad v noci potřebovali. Poslední kus kančího se dopekł teprve před chvílí a vzal si ho Saccar. Nenápadně vytáhl z batohu váček s pepřem a trochu si svůj příděl opepřil. Protože už pro dnešek neměl družině co říct, poslal všechny spát. Kromě Inany a Jorunda, kteří si vzali první hlídku.

Přes noc vládlo teplo, ale ne takové, aby družiníci mohli spát úplně odhaleni. Deku, kterou si každý nesl na zádech, byla dostatečně velká a teplá na to, aby si na ni mohli lehnout i se do ní zachumlat. Haever si ustlal vedle Andrease blízko ohně. Upravil si příkrývku, zalehl, podložil si hlavu batohem a chvíli sledoval odlesky hvězdného mraveniště nad nimi.

„Zatím cesta nevypadá tak těžce, co myslíš?“ oslovil ho Andreas ležící vedle něj.

„Zatím? Počkej, co budeš říkat zítra večer. Nebo *pozítří*,“ zvedl hlas Haever. „Ještě jsme nezískali ani jeden náramek. A to, že jsme doteď nepotkali nic magicky přetvořeného, je jen štěstí. Nechci Tolvunarovi otvírat dveře, ale určitě to přijde. Přinejmenším *mealas*...“

„Nesýčkuj,“ zabručel Andreas a přitáhl si deku až k ramenům.

„Jen říkám, že se tomu nevyhneme.“ Haever se na chvíli odmlčel, zavrtěl sebou a zkoušel se na nepřiliš rovné zemi uvelebit. „Promiň, asi tuhle cestu беру trochu jinak. Nemám co ztratit. Ty se máš aspoň ke komu vrátit, ale mě čekají ve Stříbrném Kameni jen knihy. A nejspíš ani ty ne.

Určitě mě někým nahradí. Univerzita si nemůže dovolit být dlouho bez knihovníka.“

Andreas s reakcí váhal. „Co se vlastně stalo s tvými rodiči?“

„Teď vážně není vhodná chvíle, není to veselý příběh. No nic, na zítra musíme být vyspalí. Přeji dobrou a ničím nerušenou noc.“

„Tobě taky.“

Isaron ležel na boku, deku napevno přitaženou k tělu, schoulený do klubíčka. Syn nevěstky Mikael si též udělal pohodlí tak, že váhu přenesl na bok, a díval se Isaronovi přímo do jeho vyplašeného obličeje. Zkoušel několikrát zavřít oči a spát, ale z nějakého důvodu před sebou stále viděl vypoulené oči nejmladšího družiníka a rozhodl se tomu učinit přítrž, aby se oběma podařilo usnout.

„Tvoje první noc mimo město, co?“ zašeptal tiše. Isaron přikývl. „Moje taky,“ zalhal. „Ale jsem v klidu,“ pokračoval sebevědomě. „Kolem nás jsou ty nejlepší Noční čepele, takže nemám strach, že by se nám v noci něco stalo. A ty bys taky neměl. V noci musíme nabrat sílu, aby nás zítřek nesemllel. Tak zažeh všechny demony, co máš v té svojí hlavě, a jdi v klidu spát.“

„Cítím ji,“ sykl Isaron a zakoulel očima.

„Koho?“

„Magii.“

„Vidíš, to já necítím vůbec nic kromě dýmu a několika hrbolů a drnů pod zadkem.“

Isaron se pobaveně usmál, ale netrvalo dlouho a jeho úsměv opět sklouzl k vystrašenému šklebu. Mikael si povzdechl. „Jdi spát. Nebo snad chceš, aby se Saccar dozvěděl, že ses v noci jen zbytečně bál, zatímco jsi měl odpočívat?“

Při zmínce o Saccarovi se na Isaronově tváři objevil ještě větší strach než předtím. Poplašeně si přitáhl deku skoro až k temeni, zavrtěl se a už zpod ní nevylezl.

Hebe, tak takhle se na tebe musí. Mikael se převálil na záda a díval se na hvězdy, dokud ho po chvílce nesoustředěného rozjímání nepřepadla únava a neposlala ho střemhlav do říše snů.

„Necítím se být jednou z nejlepších,“ špitla Jodele a ujistila se, že nikoho neprobudila. „To opravdu ne.“

Irisa se přívětivě usmála a mávla rukou. „Jsi jen moc skromná.“

„Ne, vážně!“ stupňovala tiše pochyby Jodele otáčející si koženým řemínkem se sponou na vlasy kolem zápěstí. „Za celou svoji kariéru v Čepelích jsem slyšela nanejvýš ‚dobrá práce‘ nebo ‚tohle jsi vyřešila dobře‘, ale to ze mě přece ještě nedělá lepší gardistku, než je třeba Hafnar, Smítko nebo kdokoli jinej. Jorunda tady třeba chápu. Nebo Mantela.“

Irisa pokrčila rameny. „Já taky nevím, proč tu jsem.“ *Anebo možná jo...?* „Můžeš se na to Saccara ráno zeptat.“

Jodele zakroutila hlavou. „Asi nepotřebuju, aby mi to vysvětlil. Mně stačí, že mi *věří*.“

Irisa se místo odpovědi zadívala na koně přivázaného k jedné z větví košatého dubu, pod nímž si ustlala většina ozbrojeného doprovodu družiny. Krátce se rozhlédla po mýtině, a když přes občasný praskot dříví nic podezřelého nezahlédla ani nezaslechla, vrátila bezděčně pohled zpátky ohni.

Ve chvíli, kdy dal Saccar pokyn k rozdělení hlídek po dvou na celou dobu výpravy, na nic nečekala, položila Jodele ruku kolem ramen a nápadně se na ni usmála. Její sestra ve zbrani neměla, alespoň zdánlivě, nic proti. Šlo přece jen o dvouhodinovou noční hlídku, nic víc.

Ach jo, Jodele, to ještě pořád nic netušíš? Anebo nechceš tušit? Á, Tolvunar to sper. Jestli nic nebude, aspoň na tebe můžu dohlížet. Třeba ti to jednou dojde a zkusíš to se mnou. Třeba jen jedinkrát. Tu chvíli si vryju do paměti a v momentech nejlubšího zoufalství si ji budu v hlavě přehrávat, aby mě to

drželo při životě, hehe. Kdybys mi aspoň o sobě řekla víc... To by mi stačilo. Bohatě. Tvé tajemství bych věděla jen já. Nikdo jiný. A vzala bych si ho s sebou do brobu! Ale já si počkám. Tahle cesta bude dlouhá. Příležitostí bude jako hvězd na obloze.

Jorund vzal několik nasekaných smrkových větví a přiložil je na oheň. Pak sebral dlouhou březovou větev a začal z ní dýkou ořezávat kůru. Jestliže v průběhu cesty nastane chvíle, kdy začne pršet a družina bude potřebovat rychle rozdělat oheň, neznal gardista lepší způsob než zapálit tenkou březovou kůru. Obvykle by použil smrkové a borovicové chrástí, ale to s sebou běžně nenosili. Všiml si, že podobně se vybavil už přes den i Valerad, ale ten se zásobil smrkovou smůlou pro její léčebné účinky. Napadlo ho, že čím víc kůry budou mít, tím víc později předejdou nečekaným překážkám při rozdělování ohně.

Inana seděla naproti němu a prázdným pohledem sledovala tančící plameny. Sem tam zvedla hlavu, narovнала páteř a rozhlédla se po tábořišti, jako kdyby snad slyšela něco, co ji vytrhlo z oázy lesního klidu.

„Chybí mi met,“ šeptl tiše Jorund a doufal, že tím nikoho neprobudí. „Mám na něj kurva velkou chuť.“

Inana si pobaveně odfrkla. „Tak to seš šťastnej člověk, že ti chybí jen met.“

Jorund pootočil březovou větev a pokračoval v práci. „No dobře, chybí mi i Alina. Měla by asi za měsíc přivést na svět naše první dítě, ale když služba zavolá, moc toho nezmůžu.“

Inana zvedla oči od ohně a zadívala se na Jorunda. „Cos jí řekl, když ses dozvěděl, že si tě vybrali sem?“

Pokrčil rameny. „Co by. Pravdu. Že bych byl nejradši s ní, ale že povinnost vůči zemi je jedna z věcí, na kterou jsem tehdy při přijímání do řad Čepelí přísahal, a že z porušení přísahy kouká provaz. Vlastně jsem i trochu přehnal částku, kterou nám správce slíbil vyplatit...“

Inana šfouchla klackem do řeřavých uhlíků na okraji ohniště. „Myslím si, že Alina bude nejradši, když se jí vůbec vrátíš zpátky.“

„To asi bude,“ řekl a vložil několik kusů kůry do připraveného váčku. „A co ty? Kdo na tebe doma čeká?“

Inana náhle změnila výraz a zamračila se. „Postel, stůl, dvě židle a nějaký to haraburdí v truhlici. Nejlepší a nejvěrnější společnost, jakou si můžu přát,“ odsekla. „Půjdu na obchůzku kolem tábořiště. Hlídej oheň.“

Hbitě vstala a udělala dlouhý krok stranou, aby Jorund nedostal prostor k reakci. Kdyby jí zkusil odpovědět, riskoval by, že probudí někoho z družiny, a to nechtěl. Chvilí Inanu pozoroval, jak s rukou na meči míří k okraji lesní mýtiny a pomalu se mění v nezřetelnou černou šmouhu. Tušil, že svou otázkou rozvířil kalné vody, a pokud bude mít po zbytek hlídky ještě příležitost si s ní promluvit, raději přesedlá na jiné téma. *Měl jsem zůstat u toho metu...*

Mantel na své hlídce rozhrnul ohniště, s povzdechem vstal a rozhlédl se po ležení. Všichni spali. Kromě něj a Pescalota. Zástupce kapitána se obrátil k prostředku mýtiny, kde u osamoceního, groteskně zkrouceného stromu stál Pescalot a zaléval ho močí. Překročil tlusté poleno, které sloužilo jako sedátko u ohniště, a zamířil ke svému bratru ve zbrani.

Když se k němu ve vyprazdňování připojil, mohl konečně promluvit o trochu víc nahlas. Pokud se budou krotit, nikoho svými tlachy neprobudí.

„Je to bouda, ti říkám já,“ zavrčel Pescalot, oklepal svůj úd a nechal ho zmizet zpátky v kalhotách. „Celá tahle mise. Nebo si snad opravdu myslíš, že zrovna my dva patříme mezi elitu Nočních čepelí?“

Mantel zkrřivil obočí. „Mluv za sebe. Mě Saccar jmenoval svým zástupcem.“

Pescalot jen ledabyly mávl rukou. „To udělal přesně proto, abys nepochopil, o co tady jde a co mu nařídil správce.“

„To chceš říct,“ sykl podrážděně Mantel, „že nás – vlastně nejen nás, všechny tady – Silador vybral, abychom tu pochcípali? Nepřihnul sis něčeho?“

„Vůbec ne,“ zašklebil se gardista. „Dává to dokonalý smysl. To my dva a Ulther jsme tehdy byli ve věži na Zhořelci, když Rozenthaalka i s děckem přepadly přes balustrádu. Jsme jediní svědci toho, co se stalo. A jediní podezřelí, že jsme jí tam dolů tak trochu pomohli. S Ultherem se správce asi vypořádal jinak, teď jsme na řadě my. Je v tom politika. Tady na týhle misi máme chcípnout, protože mocní příbuzní z Namydie nás chtějí mrtvé!“

Mantel přistoupil k Pescalotovi, chytl ho za kazajku a přitáhl si nebránícího se gardistu k sobě. „Kaldur je možná pomstychtivej parchant, ale kdyby mu šlo jen o nás, vypořádal by se s námi jinak. Netahal by do toho ostatní. Ne tyhle děcka, ne další gardisty.“

Podezřívavě začíchal Pescalotovi před obličejem. Zaťal zuby a druhou rukou mu začal prohledávat kapsy. Pescalot se zkoušel ze sevření vymanit, ale Mantel už našel, co hledal. Poznal, že jeho podřízený má v kapse placatici obalenou v tvrdé kůži. „A tohle je co, kurva?“

„Pálenka,“ odsekl Pescalot bez pocitu viny. „Na každé den lok. Dva nanejvýš.“

„Okamžitě to vylej, nebo se to dozví Saccar. A věř mi, ten to jen tak nepřejde jako já. Dělej!“

Přistižený gardista cosi nesrozumitelně zabručel, lahev odšpuntoval a obsah, několik málo kapek pálenky, skápl do trávy. Mantel se do Pescalota zabodl pohledem.

„Prý každý den lok! Chraň tě Delima, jestli tě ještě jednou během cesty uvidím s něčím podobným anebo uslyším tyhle kecy! Tohle není žádný výlet, kamaráde! Tady jde o budoucnost naší země. Chápeš to?“

„Aby ses z tý nově nabitý šarže neposral.“

Letící ruka byla na jeho poblouzněné smysly příliš rychlá. Když pěst udeřila, Pescalotovi blýsklo před očima. V tu ránu už ležel na zemi a válel se ve vysoké trávě. Mantel byl hned u něj. Levou nohou ho z boku obrátil na břicho a přišlápl mu záda. Než promluvil, rychle zkontroloval, zda se nikdo nevzbudil.

„Tohle bylo naposledy, co sis dovolil na nadřízeného,“ supěl Mantel. „Kurva, chlape, seber se! Jsi tady proto, že umíš zacházet s mečem, a to kurva dobře. Ovšem jen když jsi střízlivej! Saccar měl při výběru lidí do týhle akce volnou ruku. Vybral si tě on, ne Kaldur. A co se týče Namydie, ta je Kaldurovi úplně u prdele.“

„Mhm,“ zavrčel Pescalot.

„Tady má každý úplně jiný starosti. Tak se, pro Tolvunarova muka, snaž bejt dobrej voják, jasný?“

Mantel nohu nadzvedl a ležící gardista se tak mohl bez potíží nadechnout.

„Dobrá, dobrá, omlouvám se. Rozkaz, *seržante*.“

Poslední hlídka, kterou byly Irida a Jodele, vzbudila podřimujícího kapitána. Toho už před chvílí částečně probraly první paprsky dravě prosvítající zpoza husté sítě lesního porostu. Jakmile Saccar spatřil skomírající oheň, požádal obě gardistky, aby jej obnovily.

Jodele. V jejím případě nejde o počet odsloužených let, ale o zápal a vůli dovést věci do konce. Necelé tři roky služby z ní udělaly jednu z nejlepších gardistek, která kdy měla tu čest stát se Noční čepelí. Cílevědomá, odhodlaná, snaživá a rychlá. I přes to, že patří v družině mezi ty nejmladší, pobranými zkušenostmi některé, troufnu si říct, převyšuje. Pro mě byla jasnou volbou na tuto výpravu.

Kapitán sklouzl pohledem na rusovlasou dívku kráčející pár kroků za Jodele.

Stejně tak Irida. Neznám pružnější, mrštnější a vynalézávější bojovnici, než je ona. Je jak živoucí oheň, a to nejen

vzezřením. V lecjakých situacích by se mohla stát tím, kdo nakonec rozhodne. Kdo by hádal, že někdo jako ona dokáže porazit v páce takového chlapáka, jako je Hafnar? Klame zjevem.

Nenápadně se zadíval i na štíhlou krátkovlasou gardistku, která už taky bděle stála na nohou a zrovna cloumala s Isaronem, nejmladším z družiny. S vážnou tváří se přitom rozhlížela kolem sebe, jako by snad každou chvíli čekala útok.

Inana má zápal pro věc. Je to rozená bojovnice. Neexistuje pro ni, že by nesplnila zadaný rozkaz. Jednou z ní bude kapitánka, které se budou všichni městští zločinci obávat. U ní bezpečně vím, že ty chlapce ochrání za jakoukoli cenu.

Kapitán také vstal a vzbudil celé ležení.

Během vstávání slyšel od Dědiců časté stížnosti na rozlámané tělo. Jen málokdo té noci zjistil, že si lehl na dokonale rovnou zem bez jediného hrbolku. Drny, kořeny a kameny se postaraly o tradiční lesní nepohodlí každého družiníka. *Jen si zvykejte*, pomyslel si kapitán.

Ke snídani se rozdával další chléb se sýrem. Kdo chtěl a měl tu trpělivost, mohl si plátky chleba opéct nad ohništěm. To se po snídani uhasilo, částečně zasypalo, a když se napojil i kůň a byly na něj naloženy batohy nejmladších Dědiců, družina se dala znovu do pohybu. Vstříc Gunarsovu Dolu.

Elias popoběhl s mapou v ruce k Saccarovi. Ten už na ni čekal. Právě scházeli lesní cestou podél úbočí kopce k místu, kde se stará nepoužívaná cesta napojovala na hlavní zemskou odbočku vedoucí k Dolu. Jakmile na ni narazí, k cíli už to bude jen nepatrný kousek. Ostré sluneční světlo si dál proráželo cestu i do těch nejskrytějších lesních zákoutí a poodhalovalo družině i ty části hvozdů, kterých by si jinak nevšimli – vápencové skály rozličných tvarů, s nimiž

si po tisíce let pohrávala voda a vítr a utvářela z nich živoucí památník přírodních divů.

Saccar si vymotal nohavici z ostružiní a přijal mapu.

„Kolem Gunarsova Dolu jsou další vesnice,“ řekl po krátkém zhlédnutí mapy. „Těm se musíme vyhnout jak teď na cestě tam, tak až odtud půjdeme.“

„Nedoplníme tam potraviny?“

Kapitán po Eliasovi střelil tvrdým pohledem a spolkl prudkou reakci. „Teprve druhý den a ty už chceš doplňovat proviant? *Nejdřív* za tři dny. Jídla máme ještě dost, a co nemáme, to si ulovíme.“

S těmito slovy vtiskl Eliasovi mapu zpátky do ruky a uhnul z cesty, aby nastavil nový směr, a vyhnul se tak shluku vesnických domků, které se měly nacházet čtvrt ligy před nimi.

Dorian zakroutil náramkem. Podél své osy se mohl otáčet bez větších potíží, ale sotvaže ho zkusil sundat, artefakt se zatvrdil a nehodlal se pohnout ani o píď.

Roland určitě věděl, jak náramky bezbolestně sundat. Doufám, že o tom taky něco napsal do deníku.

Povzdechl si a zadíval se před sebe. Nicolo bezmocně bojoval s dotěrnými malými mušinkami, kterých se kolem nich slétlo na stovky a rozhodly se družině otravovat život. Haš utáhl přezku batohu kolem své provlhlé deky a co chvíli se rozhlížel po okolí, zda neuvidí sokola, kterého hned zrána vypustil, aby si také našel něco k jídlu.

Při pohledu na neprostupné shluky těsně u sebe rostoucích stromů a keřů spolu s rozsáhlou plochou vysokých trav podél kopce Doriana napadlo, že tohle místo je ideální skryší pro loupeživé tlupy, na které si stěžoval kromě jeho otce i ne jeden další stříbrnokamenský kupec. Částečně se mu ulevilo, když mu vzápětí došlo, že podobné hordy zlořádů se drží hlavních stezek a mimo ně se příliš neuchylují. Farland Denk už ne jednou žádal

Radu, aby do vytipovaných míst vyslala vojáky. Jestli Rada prosbám jeho i ostatních obchodníků vyhověla, dodnes netušil.

Tobias už jistou chvíli sledoval Pescalota. Gardista byl zamračený, za celou dobu u něho nezahlédl jediný úsměv. Jeho zachmuřenost malému žebrákovi ze Staré čtvrti dělala kdovíproč těžkou hlavu, a tak se ji z dobré vůle rozhodl vylepšit.

Vytáhl z kapsy Klaasův talisman, popoběhl k Čepeli a beze slov mu ho nabídl.

„Co to děláš?“ zakřenil se Pescalot.

„Pořád se mračíš, tak mě napadlo, že by ses s tímhle kouzelným kamenem cítil víc v bezpečí...“

Gardista se pobaveně ušklíbl, za což byl Tobias rád, konečně ho viděl se usmát, ale hned poznal, že Pescalota špatně pochopil. „To je kec, kluku. Blud, kterým tě mají uklidnit,“ zabručel tiše a rozhlédl se, zda ho nikdo další neslyšel. „Nic nezastaví vystřelený šíp, to si pamatuj. Natož ostří meče. A už vůbec ne nějaký kámen. To si jen máš myslet, aby se ti na tu porážku šlo s lepším pocitem.“

„Ale ten kámen...“

„Nech si ho. Dali ho tobě, tak mi ho necpi. Beztak bych ho brzy zahodil, nemám rád, když mě v kapse něco tlačí.“

Tobias zmlkl a zaraženě se o pár kroků vzdálil.

Valeradovi se zablýsklo v očích. Poodběhl od skupiny do hustého roští, sklonil se k zemi, utrlh i se stonkem jakousi rostlinu a s nadšením ji ihned uschoval do jednoho z barevných váčků, které mu visely kolem opasku.

Vtom si všiml, že ho Isaron zvědavě sleduje. Hned jak chlapec ucítil, že se jejich pohledy setkaly, ucukl očima. Bylinkář se pousmál, zrychlil krok a hned se vedle nejmladšího družiníka zařadil. Ten byl z jeho přítomnosti viditelně nesvůj.

„Zajímá tě, co jsem to utrhl za rostlinu?“ zeptal se ho vlídným hlasem a poklepal si rukou na barevné váčky. „Tužebník jilmový. Je dobrý na spoustu věcí. Například tiší bolest nebo potlačuje infekci. Kdyby se někomu z vás něco stalo, bude ho potřeba.“

„Vždyť je to jen kytka...“

Valerad se zakabonil. „Ty toho asi mnoho nevíš o bylinách, natož o historii bylinkářů a kořenářů, že? O tom, jak si jich kdysi cenili mocní králové a jak se jejich umění klanělo samotné Konkláve čarodějů? Naše hluboké znalosti přírody a jejích skrytých darů tu byly odedávna, ještě před vyloděním Erangalů. Šlo o dědictví našeho starého národa, které se přenášelo z otce na syna po mnoho generací. Říkalo se nám tehdy *eiudhe*, což znamená ve staré keladonštině ‚moudrý‘ nebo ‚znalý‘. Tehdy, když ještě nebyla království a lidé se dělili na kmeny, patřili *eiudhe* mezi představené každého kmene. Řešili všechny všední problémy, se kterými za nimi lid přicházel, a znali i umění léčitelství...“

Isaron zaujatě naslouchal, i když měl Valerad pochybnosti o tom, že ho chlapec plně chápe. „Takže ty máš v těch měšcích kolem pasu jen bylinky?“

„Ano,“ odpověděl nadšeně kořenář a vzal jeden do rukou. „Tady v tom oranžovém jsou například semena pivoňky, kousky dubové kůrky a jmelí. Tahle kombinace, když se z ní udělá mast, má hojivé účinky. Jednoduše si jí potřes místo, které tě bolí, a bolest po čase ustoupí.“

„To jako vážně?“

Valerad chvíli zaváhal. „Chápu, že jsi o tom nejspíš mnohé neslyšel. Stejně jako spousta dalších. Ale to je jen proto, že magie ze světa vymizela a s ní částečně i síla přírodního léčitelství. Bohyně Ulikumé k nám naštěstí nestála zády příliš dlouho. Teď se magie vrátila a účinek bylinek se tak zněkolikanásobuje! Přál bych si, aby nebylo třeba sílu bylin vůbec použít, ale něco mi říká, že moc Ulikumé budeme potřebovat.“

Už ve chvíli, kdy z vrcholu zploštělého kopce Karabukské vrchoviny uviděl první domky Gunarsova Dolu, neměl Saccar pochyb o tom, že je něco špatně. Osada ležící v úzkém údolí ohraničeném skalním městem a hlubokým hvozdem byla na jeho vkus až příliš tichá. Mhouřil oči a zkoušel mezi stromy, ploty, plácky, povozy bez koní a domky s jejich doškovými střechami někoho zahlédnout, ale výsledek byl pořád stejný. Všude se jen volně potulovala domácí zvířata. Ze skupinky stojící opodál vystoupil Haš a připojil se ke kapitánovi.

„Buď jsou všichni do posledního zalezlí v domech nebo ve svatyni, pokud tam vůbec nějakou mají, anebo je tohle místo opuštěné. A to dost čerstvě,“ zamručel Saccar.

„Támhle se ještě pasou ovce,“ vytrčil paži Haš a ukázal na ohrazený kopeček za jedním z domů. „A u studny na návsi je ještě vědro.“

„Říkám, že čerstvě,“ zdůraznil kapitán Čepelí. „Ty pobíhající slepice taky vidím. Nebo koně ve stájích. Ale nikde žádný člověk. A z komínů nejde kouř. To je podezřelé.“

„Támhle, vidíš?“ poukázal znovu Haš. „Stoupá tam dým. Sice jen lehce, ale je tam. Nejspíš bude z ohniště na nějakém dvorku.“

„Vím o něm. Proto hledám lidi, kteří ho vytvořili,“ řekl kapitán a krátce se k bývalé Čepeli pootočil. „Kde máš sokola?“

„Na noc ke mně přiletěl a ráno jsem ho pustil, aby si něco ulovil. Zase se mi vrátí,“ vysvětloval Haš, naklonil se a zaclonil si oči před slunečními paprsky. „Určitě tam žije přinejmenším dvacet rodin. Možná budou ve svatyni. Místa, jako je tohle, vždycky nějakou mají. Dřív tu stávala svatyně Ullensakera, ale to ještě byly doly plný stříbra...“

Saccar dlouze natáhl vzduch do plic a narovnal se. „Postáváním nic nezjistíme. Beztak tam musíme. Jen jsem doufal, že to půjde i bez pozornosti.“

„A jak to vypadá, asi se ti to i splní.“

Nepříliš udržovaná cesta lemovaná kapradím a luční trávou svým způsobem odrážela charakter osady. Nebylo žádným tajemstvím, že se zašlá sláva Gunarsova Dolu po vytěžení poslední stříbrné rudy už nikdy neobnovila. Horníci, kteří se sem nastěhovali a založili zde rodiny, už neměli peníze na to se po ztrátě důležitosti osady opět stěhovat jinam. Museli zůstat a zvyknout si. Žít dál.

Saccar dal rozkaz utvořit kolem Dědiců ochrannou formaci a vyhlásil bojovou pohotovost. Družina pomalu vyrazila z lesa a s Mantelem v čele zamířila do osady. Provizorní brána stlučená ze tří opracovaných trámů, na nichž seděla dvojice kavek, působila sama o sobě odstrašujícím dojmem. Pod zahnutým překlenovacím dřevem se houpavým krokem pohybovalo čtvero holubů. Jakmile se družina přiblížila, kavky bryskně zamávaly křídly a odlétly, zatímco holubi se Mantelovi pletli mezi nohama, nedávajíce na sobě znát žádný strach.

„Kavky jsou bojácnější než holubi,“ procedil zamyšleně gardista.

„Spíš chytřejší,“ opravil ho Valerad jdoucí za ním, s rukou blízko meče, který mu ještě ve Stříbrném Kameni daroval Sigurd Kair.

Hned jak vstoupili na náves, dal Saccar na domluvené znamení vojákům pokyn. Bred, Kaldet a Pescalot opusili skupinku. Každý z nich doběhl k nejbližšímu domu, a když bylo třeba, přešel neškodný plot. Opatrně nahlédli do oken. První, kdo signalizoval nepřítomnost lidí, byl Pescalot. Domy Breda a Kaldeta měly rozsáhlejší dvorek i širší zástavbu, chvíli trvalo, než je prohlédli ze všech stran. Bred chtěl u jednoho z domů vzít i za kliku a nahlédnout dovnitř, ale dveře k jeho překvapení nebyly dovřené. Zvědavě nahlédl za práh a neshledal na vnitřku cokoli podezřelého. Světnice vypadala, jako kdyby ji ještě ráno někdo používal. Na stole stále ležely nedojedené talíře jáhlové kaše.

Voják vkročil do místnosti, opatrně přistoupil k vratkému stolu a bystrým zrakem zkoušel odhadnout, jak dlouho tu jídlo mohlo stát. Namočil do něj prst. Bylo už tvrdší a vystydé, a protože nezapáchalo ani se na něm nevytvářela plíseň, odhadl, že zde leží přibližně od včerejšího večera. Obrátil se, aby zjištění oznámil veliteli.

A vtom to uviděl.

Hned za dveřmi vedly dřevěné schody na půdu. Ve světnici nebylo ještě příliš světla, takže si toho prve nevšiml. Podlahu pod schody pokrývala velká tmavá šmouha roztočivých tvarů připomínající olejovou skvrnu. *To by tu ale museli rozlít celý kotel!*

Bred se přikrčil, bříšky prstů přešel po označovaných prknech a ihned ucítil lepkavou přilnavost. Zvedl ruku a s tušením nejhoršího se na ni zadíval a začíchal. Sražnou krev už ve městě viděl častokrát. Neměl proto pochyb o tom, že pod schody nedávno někdo silně krvácel. Když se zadíval do úzké škvírky mezi prkny, spatřil ještě něco dalšího. Olízl si suchý ret, opatrně do mezířky sáhl a narůžovělou věc vytáhl. Šlo o kus lidské tkáně.

Maso. Někdo ty lidi zmasakroval. Ale, kurva, kde jsou těla?

Obezřetně prohlédl strop, zda na některém místě není nápadné prohnutí, a nastražil uši. Když neslyšel ani záchvěv pohybu, zavržení prkna či náznak nepatrného přeshlápnutí, opět se v klidu postavil a vyrazil ze dveří o všem informovat Saccara.

Jak viděl, obranná formace družiny byla rozpuštěná. Kapitán o něčem horečně debatoval s Kaldetem a ostatní vojáci prohlíželi další domy. Všiml si, že Inana stojí pár kroků od studně uprostřed návsi. V udusané trávě kolem ní vystupovalo z barevné jednotnosti země několik tmavých zaschlých skvrn podobných té, již viděl v chatrči.

„Brede!“ zvolal Saccar, když si ho všiml přicházet. „Podej hlášení.“

Voják předstoupil a vše, na co uvnitř narazil, barvitě popsal. Kapitán chápavě zakýval hlavou.

„Ano, podobných tratolíšť jsme našli dost i různě po návsí,“ reagoval nevesele. „Asi jich tu bude i víc.“

Obrátil se k Eliasovi, který právě vytáhl kromě Rolandovy mapy i plán Gunarsova Dolu, který měli zapůjčený z městského archivu. „Mapmistře,“ přisadil si oslovením, „kde je vchod do dolů?“

„Ten hlavní? Tímhle směrem,“ ukázal Elias na sever.

Saccar vrátil pohled pátrajícím vojákům a vykročil k sokolníkovi, jemuž se jeho opeřený svěřenec před pár okamžiky vrátil zpátky na ruku. „Poslyš, umí Fulko doručit zprávu do ptačince na univerzitě a vrátit se ti zpátky?“

„Doručit ano, ale zpátky to možná bude těžší, v těchto místech nikdy nebyl. Nejspíš mu bude trvat, než nás znovu najde.“

Saccar chápavě příkyvoval. „O tom, co se tady stalo, by Rada měla vědět. Nechci předjímat, ale kompletní zmizení celé osady není nic, co se vidí denně.“

Haš se podíval na Fulka sedícího na jeho sokolnické rukavici. „Vidíš to, ani ses neohráł a už zas půjdeš na cesty.“

Cesta k dolům vedla od údolí udržovanou dlážděnou stezkou podél úpatí kopce a končila na malém plácku, který ohraničoval z jedné strany prudký sráz směrem dolů k potoku a prvním vesnickým domkům a z druhé strany skalnatý kopec porostlý křovisky a stromky, u něhož stál třípatrový neudržovaný dům z oprýskaného kamene se střechou děravou jak řešeto, který kdysi sloužil jako sídlo předáka, mincovna a sklad. Nyní v jeho polorozpadlých prostorách přebývali už jen všudypřítomní holubi. Vchod do dolů označovala brána z dubového dřeva podpírající část kopce nad sebou. Zašle vyhlížející zábradlí ohraničující plácek se překvapivě ukázalo jako stále fungující. Končilo v místě, kde se skála vzdouvala z roviny

stezky a uzavírala ji v půlkruhu končícím opracovanou skalkou.

Krvavé stopy vedly od vesnice až k dolu, což lecjakého člena výpravy znejistilo.

Saccar nařídil sundat batohy a přivázat koně k zábradlí.

Tohle místo je opuštěnější než městský hřbitov o půlnoci. Určitě tu nedávno došlo k nějakému krveprolití, ale kde jsou, sakra, ta těla? Buď jde o zatracenou náhodu, která se stala zrovna ve chvíli, kdy tudy procházíme, anebo to s námi nějak proklatě souvisí. S námi, nebo s probuzenou magií. Zatracená práce!

Obrátil zrak k místu, kde stáli Elias a Dorian. Kapitán se nejprve přísně zadíval na vytáhlejšího z nich. „Nějaký pokrok s náramkem?“

Dorian zakroutil hlavou. „Zatím nebyl moc čas. Snažím se, ale...“

„Snaž se víc. A co ty?“ obrátil svůj pohled k Eliasovi. „Co říká mapa? Je to ten správný důl?“

Mladý Troy rozvinul mapu Gunarsova Dolu. „Ehm, no, asi jo. Tohle je vstup do dolů. Tedy, ten hlavní. Jsou tu ještě tři vedlejší, ale dva byly při ukončení těžby zasypaný a třetímu se propadl strop, ale... teprve před sto lety. Pokud tam Roland náramek ukryl dřív, než se strop zřítil...“

Taky je ten starý blázen nemohl všechny nechat na jednom místě!

„Blbost,“ prskl kapitán, odplivl si a zamračil se. „Pokud vím, jasně říkal, že vy ty schované náramky najít dokážete. Kdokoli jiný ne, jen vy. S jeho pomocí. S pomocí toho podělanýho deníku, ve kterém nemůže číst nikdo jiný než vy. Je to tak? Je to tam někde napsaný, co jsem právě řekl?“

„Je, ale...“

„A Rolandova mapa říká co? Jsme tu podle ní správně?“

Elias si nebyl jistý. Nikdy v Gunarsově Dole nebyl a mapu dostal do ruky až těsně před odchodem z města. O mapách obecně sice něco věděl z univerzity, ale obával se Saccarovi

odpovědět jen na základě domněnky. „V jeho deníku se jasně píše o stříbrných dolech v Gunarsově Dole, takže asi ano.“

„Dobře, poslouchajte mě!“ Kapitán zvedl hlas, aby ho slyšel celý plácek. „Tam dovnitř,“ ukázal na důl, „nepůjdem všichni. To by byl zbytečný risk. Nevíme, jak je to tam bezpečné. Půjdu jen já, Haš, Jorund, Pescalot a... Iriša. Manteli, zbytek tu máš na povel.“

Zatímco si vojáci chystali zbraně a připravovali pochodně, Dorian vyhledal Saccara. Ten seděl na vystouplém placatém kameni u okraje stezky a špičkou prstu zkoumal ostrost kaleného hrotu svého šípu. Noční čepele používaly vysoce účinné hroty s navařenými křídélky připomínající ocas vlaštovky, které zaručovaly přesnější dolet.

„Chtěl bych jít s vámi,“ vyklopil odhodlaně Dorian. „Myslím si, že by náramek mohla probudit nějaká... akce. Za předpokladu, že Roland chtěl, abychom náramky našli právě my, tak nám cestu jistě nějak zpřístupní. Přítomnost mého náramku, který sám Roland nosil, by nám navíc mohla pomoci.“

„Původně jsem to místo chtěl zatím jen prohlédnout a nikoho z vás tam nebrat, ale... na tom, co říkáš, něco je.“

„Chci to aspoň zkusit. Nechci být neužitečný.“

Saccar zvedl bradu a zadíval se mu s nečitelným výrazem do tváře. „Dobře. Ale budeš se držet vzadu a neuděláš nic, dokud ti neřeknu. Jasně?“

Dorian přikývl, ale ještě neskončil. „Elias by tam měl jít s námi. Věř, že nám Rolandova mapa ukáže cestu.“

„Mapu si můžeš vzít ty. Proč brát i jeho?“

„Já budu mít plnou hlavu vlastního náramku a snahy o jeho probuzení.“

Saccar se zachmuřil a podezřívavě si Doriana prohlédl. Uběhlo několik dlouhých sekund, než se rozhodl odpovědět. „Bohůmžel to dává smysl. Ať tedy jde taky. Ale platí pro něj to samé, co pro tebe.“

Dorian kývl na souhlas a odešel informovat svého švagra o kapitánově rozhodnutí. Saccar si je v žáru slunečních paprsků prohlížel s očima přimhouřenýma do tenkých škvírek, než si uvědomil, že vedle něj stojí někdo další. Ten žebráček Tobias.

„Co bys rád?“ zamručel Saccar.

„Chci jít s vámi pro náramek,“ řekl nevinně chlapec a ukázal prstem na vchod do dolu. „Jak jsem totiž pocho- pil z toho, co si cestou ostatní povídali, tak je jedno, kdo si jaký náramek vezme a v jakém pořadí.“

„Jsi dost nedočkavý na to, že jde o obrovskou zodpo- vědnost do konce života...“

„Já se nebojím!“

Neplet si bláhomlu s odvahou. Kapitán s nelibostí vložil šípy zpátky do toulce, ten si hodil na záda a vstal. *Říkám si, jestli všichni vůbec chápou, že tohle opravdu není žádný výlet, ale výprava, kde půjde o život. Na druhou stranu, ta kuráž mě u nich překvapuje. Aby ale nebyla zbytečně přehnaná.*

„Odvaha tě šlechtí, ale není teď tak trochu slepá? Vydrž chvíli,“ řekl nakonec kapitán a vyrazil k Eliasovi a Dorianovi. Chvíli s nimi tiše rozmlouval, přičemž během rozhovoru krátce ukázal na Tobiasa. Elias vzápětí zalistoval Rolandovým deníkem, na něco poukázal a pokrčil rameny. Saccar se od nich odpojil a zamířil zpátky k Tobiasovi napnutému nedočkavostí.

„Roland v deníku nic o pořadí nepíše,“ řekl. „Můžeš tedy jít. Ale už nikdo další. Tři mi tam úplně stačí.“

pohoří Celetemus, vrch Šedý obzor

Třesnutí mráz všude kolem. Ačkoli se do Kraegaru vrace- lo jaro, vrcholky vysokých hor na severu země stále ještě mnohde pokrýval sních a opanovával skučivý studený víchř.

Příkré neschůdné srázy svažující se do hlubokých skalních rozsedlin a strží byly charakteristickým poznávacím znakem jedné z nejobávanějších hor pohoří Celetemus – Šedého obzoru.

Kdyby byl *mealas* Ahura člověk, nedostal by se přes úbočí. Protože však necítil bolest a všudypřítomný mráz pro něj nic neznamenal, nedělal mu šplh až na do masa rozedrané dlaně od ostrých skalních výčnělků pražádné potíže. Konečně se mu podařilo po mnohahodinovém výstupu vylézt až na poměrně rovný pahorek jen pár desítek metrů pod vrcholem. Na odpočinek ani nepomyslel. Byl už svému cíli na dosah. Krátce zhodnotil zasněženou jeskyni, která se před ním objevila v závanech nakupeného sněhu, a vykročil. Stačilo už jen ujít pár kroků...

Vtom nad sebou uslyšel tlukot ptačích křídel. Koutkem oka zahlédl velkého jestřába, jak nad ním přelétává. Ahura zbloudilému ptákoví nevěnoval pozornost. Překonal víchr tlačící ho zpátky k okraji a udělal další krok k místu, odkud ho s úpěnlivou vytrvalostí volal *náramek*. Náhle těsně za sebou uslyšel zuřivý ptačí ryk. *Mealas* se pootočil přesně ve chvíli, kdy jestřáb zaútočil a s nebyvalou vervou a přesností mu zaryl drápy do očí. Ahura sebou trhl a ohnal se po něm, ale jestřáb byl rychlejší. Vyškubl pařáty a proměnil jeho oči ve směs crčící krve, husté nažloutlé hmoty, zpřetrhaného bělma a nervů.

To všechno se stalo ve zlomku vteřiny! Jestřáb překvapeného *mealas* bleskurychle podlétl, nabral rychlost a vrazil mu zobák do ucha. Ahura neznající bolest si pouze uvědomil, že náhle neslyší na jedno ucho. Zuřivě se po jestřábovi ohnal a podařilo se mu udeřit ho do křídla. Pták se po kontaktu zapotácel, ale udržel se ve vzduchu. Ahura ho svým jediným zdravým uchem stále slyšel. V návalu zuřivosti sáhl po meči a začal s ním kolem sebe máchat. Jestřáb se jako duch zjevil přímo nad ním. *Mealas* jeho směrem mocně švihl. Čepel proletěla dravci pod kří-

dlem a s ostrým zařinčením zasáhla skálu jeskyně. Jestřáb prudce zaútočil a zaryl zobák do zdravého ucha netvo-
ra. Ušní bubínek praskl. Ahura rudý vzteky se po ptáko-
vi ohnal druhou rukou, v níž nedržel meč, zasáhl jestřáb-
ba do těla a srazil ho do sněhu. Potlučený pták se snažil
znovu vzlétnout.

Mealas byl sice už hluchý i slepý, ale o to zuřivější. Po-
znal, že se mu podařilo dravce srazit na zem, padl na všech-
ny čtyři a nepřičetně sekal mečem kolem sebe. Cítil, že mu
oči i ušní bubínky vlivem magie znovu dorůstají, proto ne-
bude dlouho trvat a toho troufalého opeřence srazí k zemi
navěky!

Byl to děsivý, krkolomný tanec bez jakýchkoli pravi-
del. Jestřábovi se podařilo vzlétnout a navzdory skučící-
mu vichru opět zaútočit. Ne naplno, jen se o Ahuru otřel,
a to vždy tak, aby ho dostal tam, kam chtěl – k okraji hlu-
bokého srázu. Maldebrův Hlídač kolem sebe stále vztekle
máchal mečem a třískal jím do skály, ale jestřáb si na jeho
smrtonosné seký dal dobrý pozor. Třeba i malý zásah by
pro něj znamenal jistou smrt.

Pak dravec vycítil vhodný okamžik a zprudka narazil
mealas do týla. Poraněný zuřivec udělal malý úkrok stra-
nou, aby vyrovnal váhu, ale jeho noha šlápla do prázdna.
Přepadl přes okraj, a aniž vydal hlásku, zřítíl se hluboko
dolů na ostré výstupky horského masivu, jež mu s krutou
lehkostí rozrazily lebku, vyvrhly část vnitřností a zpřeláma-
ly všechny kosti v těle. Jestřáb roztáhl křídla a chvíli jimi
usilovně mával, aby ho vichr nestrhl na skalní stěnu. Když
se mu podařilo vymanit se z vlivu nezkrotného severáku,
zamířil k jihovýchodu.

Tady už jeho práce skončila. Teď měl namířeno jinam.
Doufal, že už žádný z Hlídačů nebude tak rychlý jako
Ahura.

Čadivá louč z pryskyřičného dřeva osvětila tunel posetý desítkami podpěr, popadaného kamení a usazeného prachu. Stíny se netrpělivě třepetaly po vlhkých stěnách a přeskakovaly na obezřetné tváře družiníků. Skupina průzkumníků pomalu mířila do nitra kopce provrtaného desítkami tunelů a šachet, jimiž se ještě před pár stovkami let proháněli horliví horníci a kovkopové. Saccar se upřímně divil, že podpěry celé ty věky vydržely. Dřevo muselo být neobyčejně kvalitní.

„Bílá tečka na Rolandově mapě začíná pulzovat,“ oznámil Elias.

„Výborně. Snad to znamená, že jdeme dobře.“ Saccar zrychlil krok. Strop i tak sledoval s obavami, ale pokud nevyvolají žádný otřes, určitě ještě vydrží. Bylo by opravdu záštiplnou ironií osudu, kdyby se na ně celá chodba znenačání po všech těch stovkách let zřítila. *Snad Roland věděl, proč náramek ukryl právě tady...*

Tobias chvíli rozpustile kráčel po vyrytých kolejnicích, a když sklouzl, kameny zarachotily. Saccar po něm střílil nevraživým pohledem. Chlapec se zajíkl a začal omluvně gestikulovat.

„Hele, prcku,“ oslovila Tobiase Iriša, chňapla ho za košili a popostrčila ho před sebe. „S rozmyslem, jasný? Nechceš přece přijít o kejhák těsně před cílem, že ne?“

Tobias zarputile zavrtěl hlavou.

„Bezva,“ odvětila suše, „tak nevyvolávej zemětřesení a koukej, kam šlapeš.“

Chlapec teatrálně zasalutoval. Gardistka tušila, že udržet některé z Dědiců na uzdě by nemuselo být tak snadné.

Dorian měl v jednu chvíli slabý pocit mravenčení kolem náramku. Snad mu i pod rukávem letmo něco problesklo, ale nebyl si jistý, neboť sám držel v ruce pochodeň, která jej zčásti oslňovala. Ať už šlo o cokoli, doufal, že je to na dobré cestě.

Zanedlouho po pozvolném klesání došli k místu, kde se strop zvyšoval a stěny rozestupovaly. Ocitli se na první větší křižovatce, z níž vedlo čtvero cest a uprostřed níž stál věkem sešlý kladkostroj sloužící ke spouštění horníků hlouběji do šachty. Ta se nacházela přímo pod ním, ohraničená nerovným cimbuřím zaražených kůlů.

Elias rozvinul mapu a postupně s ní za doprovodu Jorunda vcházel do každého z tunelů, aby zjistil, kde bude bílá tečka blikat intenzivněji. Předpokládal, že chodba, v níž se tak stane, bude ta, na jejímž konci se nachází cíl jejich cesty.

Saccar přistoupil s loučí k okraji šachty, nad níž silou vůle balancovalo vahadlo kladkostroje, a zkusil zahlédnout dno. Místo toho se na něj zespodu vyvalil odporný puch postupující hniloby. Podobný zápach často cítil vždy, když ve Stříbrném Kameni procházel kolem ústí stok nebo přímo ve stokách samotných.

„Tam dole něco umřelo,“ řekl a položil na zem smotaný provaz, který s sebou nesl. „Otázkou je, jestli stáří, anebo cizím zaviněním,“ doplnil a usklíbl se. „Soudě podle toho smradu to je dost velké.“ Podrbal se na temeni a zkontroloval, zda je skupinka kompletní.

„Dost velké na to, aby tu něco poklidně žilo, aniž by si toho vesničané všimli?“ vyslovil otázku Haš.

To už k nim přistoupil Elias s rozloženou mapou. Saccar se mu zvědavě podíval přes rameno a všiml si, že bílá tečka nad zakresleným místem označujícím Gunarsův Důl pulzuje, jako by měla každou chvíli vzplanout a propálit se skrz mapu pryč.

„Nerad to říkám, ale asi budeme muset tam dolů,“ řekl opatrně Elias a bradou ukázal do smrduté šachty.

Saccar se sarkasticky usmál od ucha k uchu. „Já to věděl.“

Ztrouchnivělé a zrezivělé kladce nikdo nevěřil, takže se muselo přistoupit k jinému řešení. Jeden konec lana kolem sebe napevno ovázala Irisa a druhý ostatní gardisté omo-

tali kolem špičky ze stěny vyčnívajícího balvanu a řádně jej zauzlovali. Odvážná rusovláska z nich byla, nepočítaje Dědice, nejlehčí, a proto se bude snáz spouštět do šachty.

Vzala Dorianovi z ruky louč, překročila rozpadlé zábradlí, stoupla si k okraji šachty a se špetkou obav se nejistě zadívala na Pescalota, Saccara a Jorunda, kteří pomalu odmotávali lano, jež ji zajišťovalo.

„Jdu na to,“ řekla a pomalu začala sestupovat.

Ze stoupajícího zápachu se jí zvedal žaludek. Spustila se o něco níž a zasvítila pochodní pod sebe, ale světlo se zatím od ničeho neodrazilo. Spodku šachty stále vládla tma.

„Niž!“ zvolala.

Provaz povolil a Iriša se zapřela nohama o stěnu a pomalu pozadu kráčela dlouhými kroky dolů. Když ohavný puch zesílil natolik, až se jí zatočila hlava, získala pocit, že by se měla zastavit. *Kurva, snad něco vydržím, ne?! Hafnarovy nohy po službě občas smrdí mnohem víc!* Sevřela pochoďen, natáhla ruku a zamávala s ní do prostoru pod sebou.

Úlekem vytréštila oči a tiše vzdechla.

Celá šachta byla ode dna, které neviděla, až do výšky pár stop pod ní naplněna hromadou zmasakrovaných lidských těl. Mužů, žen i dětí. Iriše se znovu zhoupł žaludek. *Pro Tolvunarovu chlupatou prdel!* V bezvýrazných tvářích, tedy alespoň v těch, které šly rozeznat a držely jakž takž v celku, se zračila strašlivá smrt. Bledá lesklá kůže u těl, na která díky pochodni dobře viděla, naznačovala, že poslední oběť se sem musela zřítit docela nedávno. Mrtvolky nesly známky brutálního násilí. Ten, kdo je napadl, neměl slitování. U jednoho z ženských těl jí dokonce připadalo, že má část hrudi spíš vykousnutou než rozseklou. Prasklá lebka s našedlými stopami mozkomíšního moku, paže oddělená od těla, rozříznuté břicho, napůl oddělené stehno od zbytku nohy a všudypřítomná zaschlá krev na oděvech vesničanů zapříčinily, že Iriša chvíli přestala vnímat tlak smyčky na svá bedra. Zapomněla své spouštěče zastavit.

„Stát! Zastavte! Dál už ne!“

„Co jsi našla?“ zaslechla vzdálený hlas kapitána.

Pohřebiště. Irisa si všimla, že u jedné ze stěn hned u vrcholku hromady těl se ve zdi nachází další chodba. Menší a užší než ty, kterými dosud procházeli. Světlo pochodně odhalilo na stěně nalevo od ní jakýsi jasně vyrytý symbol.

„Moment!“ křikla gardistka a přiblížila pochodeň k symbolu. Teď už ho bezpečně poznala. Šlo o dvanácticípou hvězdu. „Je tu chodba s nějakým znakem!“

„Jakým?“ zazněl shora Eliasův hlas.

„Hvězda. Má asi dvanáct cípů, jestli dobře koukám...“

Na odpověď chvíli čekala, nejdřív slyšela jen vzrušenou debatu.

„Iriso,“ rozezvučel se šachtou Saccarův hlas. „Připrav se, půjdeme za tebou!“

Saccar znechuceně zkrivil knír, s přemáháním dostoupl na nahromaděná těla a vkročil po nich do chodby, kde už na něj se skloněnou hlavou čekala Irisa. Museli se shýbnout, aby se jim hlava nedřela o nízký strop. Dolů vzápětí slezl i zbytek skupinky.

Tobiasovi musel pomáhat Haš, protože se chlapec zářikal, že se na provazu nejspíš neudrží. Těžko říct, zda to bylo ze strachu z toho, co se nachází v šachtě, z nesnesitelného smradu nebo z představy, že by se na laně opravdu nedokázal udržet. Pohled na mrtvá těla Tobiasovi nedělal dobře. „Co se těm lidem stalo?“

Saccar ho chytil ještě ve vzduchu, aby nemusel na mrtvoly šlapat, a pomohl mu do jeskyně. „Nic pěkného, jak vidíš. Nevšímej si jich.“

Dorian to už nevydržel a zacpal si nos. „Kdo to mohl udělat?“ zahuhlal.

„To nevím, ale doufám, že už je pryč,“ řekl nevzrušeně Saccar. „Pro jistotu mějte ruce na mečích.“ *Těžko spočítat, kolik jich v té šachtě je. Desítky. Možná celá vesnice. Mladí,*

starší, muži, ženy, děti. Tohle nemůže být dílo nějaké magické obludy, ta by je zabila, sežrala, možná rozbázela všude kolem a dál si jich nevšímala, ale neuklízela by po nich všechny stopy. Netahala je na jedno místo. Proč taky? Bohové, tak kdo?

„Pescalot zůstal nahoře?“ zeptala se Irida.

„Někdo nás odtamtud jistit musí,“ řekl Jorund. „Už kvůli tomu, kdyby se objevil *mealas* nebo jiná mrcha.“

„Je pevně uvázané,“ ujistil ji Jorund. „Nepovolí.“

„A vchod hlídají naši,“ doplnil klidným hlasem Haš.

Elias se při pohledu na bílou tečku jemně kousl do rtu. Pulzovala čím dál rychleji. „Jsme blízko.“

Saccar tiše zaklel. *Jen dvě pochodně! Příště jich vezmu víc. Kurva, pokud nějaké příště vůbec bude!* „Jde se!“

Chodba pokračovala ještě přes sto kroků, pak náhle ostře zahýbala a po pár metrech ústila do sluje, jejíž šíři a celkovou rozsáhlost nedokázaly plně přiblížit ani obě pochodně. Zápach mrtvol zeslábl, až se docela vytratil. Jak záhy zjistili, dno sluje bylo víceméně kruhové, ploché a ohraničené hlubokou propastí ve tvaru půlměsíce, který se oběma srpečky takřka dotýkal. Strmé stěny kolem se ztrácely kdesi u stropu ve tmě.

Jorund udělal několik opatrných kroků kupředu. Čím víc zdvihal pochodeň, tím víc se mu poodhaloval zbytek sluje. Uprostřed plochy hraničící s propastí stál kamenný útvar připomínající vysoký stolec. Kolem něj trčelo ze země dvanáct kamenů podobných menhirům, ale šlo o stejnou horninu, z jaké byla celá hora, nebyly ani nijak zvlášť opracovány. S dalším krokem Jorund zahlédl, že přímo za stolicem se nachází prudký sráz vedoucí dál do hlubin vytěžené hory. Kdysi se na tom místě možná tyčila skála, vše tomu nasvědčovalo, ale nyní ji nahradila černočerná propadlina. *Tady určitě úřadovala magie*, pomyslel si.

„Vypadá to jak svatyně...“ řekl Tobias užasle valící oči.

Elias obešel ohromného Dorianu, vyměnil si s ním krátký pohled a ukázal Saccarovi mapu. Tečka už nepulzovala.

Stala se jasně zářícím bodem matného světla. „Tohle musí být ono.“

„Jak je možné, že to tu nikdo nenašel?“ pronesla udiveně Irida.

„Roland to musel s pomocí svého náramku před zraky všech nějak skrýt,“ řekl Dorian. „A taky zpevnit, aby se tu nic nezřítilo. Anebo to tu ukryl někdy krátce poté, co to tu zavřeli, aby měl klid na práci.“

„Říkals zpevnit? To jako udělal sám?“ nechápal Saccar.

Dorian pozvedl ruku a odhrnul rukáv, aby ukázal náramek. „Rolandovi patřil náramek Země. To samo o sobě vypovídá o všem. Udělal to s jeho pomocí. Cítím to. Cítím, že v tomhle všem má prsty můj náramek. Určitě se tu na nás nic nezřítil, postaral se o to.“

„My tohle místo ale našli přece celkem jednoduše...“ oponovala Irida. „Tak proč by s tím ostatní měli mít nějaké potíže?“

Dorian schoval náramek zpátky do rukávu. „Možná se to právě *naším* příchodem změnilo. Možná přítomnost mého náramku odhalila, co ostatním zůstávalo po staletí skryto. Řekl bych, že ve stěnách dolu musely být někde schované nějaké staré přednabité kameny, které můj náramek aktivoval, a ony nám tak konečně mohly odhalit, co bylo ostatním utajeno. Náramek mi cestou sem zničehonic krátce zazářil. Ano, tak to určitě bylo!“

Saccar uznale pokývl. „Smysl to dává, to je pravda.“

Světlo pochodně se nečekaně zalesklo i na podlaze v pravzvláštním půlkruhu, a když Haš udělal několik výzvedných kroků, zjistil, že kolem dokola svatyně vede strouha naplněná jakousi tekutinou.

Jorund přistoupil ke strouze, poklekl, přičichl k tekutině a namočil do ní prst, který znovu očichal. „Olej.“

Saccar vytáhl z kapsy křesadlo a podal ho Jorundovi. „Udělej tu trochu víc světla. Sice nepochybuji o tom, kde by ten náramek měl přesně být, ale stejně. Třeba se tu ně-